

KIAURI REZERVUARAI

Melskimės. Viešpatie, dabar mes tikime. Mes tikime Dievo Sūnų ir, per tai, mes priimame Amžinąjį Gyvenimą per Jį. Dabar mes vėl susirinkome šią popietę, tai yra, ši vakarą dar vienam tarnavimui, pasitikėdami Tavimi dėl Žinios ir dėl to, ką Tu mums pasakysi ši vakarą. Mes tikime Tavimi, Viešpatie, ir laukiame Tavęs. Ir Tu sakei: “Tie, kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų; jie pakils ant sparnų kaip ereliai”. Ir mes meldžiame, Dieve, kad Tu duotumei mums tą pakeliantį Jėgą ši vakarą, kai mes laukiame Tavęs.

² Mes dėkojame Tau už šiuos žmones ir už tai, ką jie reiškia Tau ir ką jie reiškia man. Aš dėkoju Tau už tai, Tėve. Jie yra Tavo brangakmeniai. Ir aš meldžiu, Dieve, kad šįvakar Tu apsireikštumei jiems tokiu būdu, kaip jiems reikia. Jei čia yra ligotų, tegu jie būna išgydyti. Jei kai kam kyla abejonių; išsklaidyk jias, Viešpatie. Ir tiesiog suteiki mums Savo Buvimą ir Savo palaiminimus, nes mums jų reikia, Viešpatie. Tu esi mūsų visa ko gerovė. O be Tavęs mes nieko negalime.

³ Mes meldžiame, kad Tu priimtumei mūsų padėką už visa tai, ką Tu padarei. Jėzaus Kristaus Vardu mes laukiame Tavo palaiminimų. Amen.

Galite sėsti.

⁴ Ir, taigi, ši sekmadienio vakarą čia šiek tiek vėšiau nei buvo praeitą sekmadienio vakarą. Mes labai dėkingi mūsų broliams, kurie taip atsidavę dirbo, šitai įrengdami. Pažįstu du ar tris iš jų. Brolis Mikeas Eganas, kaip matau tenai gale ir aš. . . Brolis Mikeas ir Brolis Sothmannas, Brolis (mano manymu) Royus Robersonas ir Brolis Woodsas ir visi jie, jie gerokai paprakaitavo, kol šitai įrengė, kad mes galėtume klausytis šios Žinios dabar, ar šiandien. Todėl mes esame dėkingi.

⁵ Na o kitą sekmadienio rytą, Viešpaties valia, noriu vesti gydymo tarnavimą, maldas už ligonius. Ir mes paskirsime tai gydymo tarnavimui, jei tokia Viešpaties valia.

⁶ Aš pastebėjau šįryt, jog čia guli krūvelė skepetėlių. Meldžiausi už jas. Ir aš, kol jūs meldėtės ir giedojote, aš meldžiausi už tas skepetaites; ir štai čia jų dar yra šįvakar. Taigi, mes—mes tikime, kad Dievas gydo ligonius. Tiek daug puikių liudijimų pas mus bei visame pasaulyje ir mes esame dėkingi už tai.

⁷ Ir aš pamaniau, kad kitą sekmadienį turėsiu trumpam išvykti, be to, mes tiek daug dėmesio skyrėme mokymui ir Žinia, kad aš pamaniau, jog būtų neblogai, jei pravestume gydymo

tarnavimą, malda už ligonius. Ir mes tikime, jog Dievas leis mums puikiai praleisti laiką.

⁸ Na daugelis iš jūsų turės nuvažiuoti daug mylių ši vakarą. Taigi šiandien kalbėjaisi su žmonėmis Mėlynojo šerno kavinėje, kur pietavau. Daug nuostabių žmonių, man reikėtų paspausti jiems rankas ir pasikalbėti su jais, žmonės, su kuriais net nebuvau anksčiau susitikęs, kurie ateina čia į bažnyčią. Ir aš dėkingas už tokius draugus, ir noriu padėkoti kiekvienam iš jūsų. Kai kurie pririnko gervuogių ir atnešė mums. O vienas atnešė mums kibirą sirupo ar melasos, mano manymu, ir—ir visa kita. Ir tu nė nežinai, ką tai reiškia. O ryte atsikėlęs išėjau iš namų, kartą ten . . .

⁹ Vieną rytą toks brolis, kurio padėtis buvo išties nekokia, neturėjo drabužių nei daiktų, norėjo, kad aš jam nupirkčiau drabužių. Išeidamas vos nesuklupau—tenai stovėjo kibiras gervuogių. Aš paklausiau: “Ar jūs atnešėte šias gervuoges?”

¹⁰ O jis tarė: “Ne, neturiu jokio supratimo apie tai. Buvau čia prieš aušrą, jos jau stovėjo čia”. Tai mano gerasis Brolis Ruddellis atnešė jas man. Ir šitai, visa tai aš išties vertinu.

¹¹ Billis Paulis man ką tik užsiminė, prieš kelias minutes, kad ši vakarą ši kongregacija rinko aukas man. Aš—aš dėkoju jums už tai. Nenorėjau, kad jūs tai darytumėte. Aš—aš labai vertinu jūsų pastangas ir taip toliau, bet tai nebuvo būtina. Ir, bet, telaimina jus Viešpats. Jūs žinote, jūs žinote, Biblijoje pasakyta: “Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, Man padarėte”.

¹² Na, aš jau lyg ir kalbėjau jums labai tiesiai Žinios metu. Ir aš. . . Kai kuriems žmonėms gali atrodyti, kad—kad aš manau, jog Jėzus ateis ryte ar ši vakarą. Aš taip manau. Na, aš nesakau, jog Jis ateis. Ir vėlgi, Jis gali neateiti kitą savaitę, gali neateiti ir kitais metais, gali neateiti ir už dešimties metų. Aš nežinau, kada Jis ateis. Tačiau yra viena, ką aš noriu. . . visada turėkite tai galvoje, būkite pasirengę kiekvieną minutę ar valandą. Suprantate? Jei Jis neateis šiandien, Jis gali būti čia rytoj. Todėl turėkite galvoje, kad Jis ateis.

¹³ Ir aš nežinau, kokių laikų išmuš mano paskutinė valanda šioje žemėje, šito nežino nė vienas iš mūsų. Ir nė vienas iš mūsų nežino, kada Jis ateis. Jis netgi Pats to nežino, pagal Jo Paties Žodžius; Jis sakė: “Tiktai Tėvas žino, kada Jis ateis; netgi Sūnus nežino, kada Jis ateis”. Tai įvyks tada, kai Dievas vėl Jį atsiųs pas mus. Bet mes laukiame Jo Atėjimo. Ir jei Jis neateis mano kartoje, Jis gali ateiti kitoje; jei Jis neateis toje kartoje, Jis ateis kitoje. Tačiau aš pats vargiai bematau likus nors kiek laiko. Aš tiesiog. . . Dėl manęs tai gali įvykti bet kurią minutę. Na, tai nereiškia. . . Tai nereiškia, na, kad jūs išvysite, kaip keičiasi dangus ir viskas. . . Aš ne apie Atėjimą kalbu. Aš kalbu apie Paėmimą.

¹⁴ Matote, yra trys Jo Atėjimai. Jis ateina trimis Sūnaus Vardais. Jis ateina trejybėje: Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia. Matote, visa tai tas pats Kristus, tas pats Dievas visą laiką. Na, mes žinome, kad Jis ateina, atnešdamas tris malonės darbus: išteisinimas, pašventinimas, Šventosios Dvasios krikštas. Viskas Dieve užbaigta trijuose.

¹⁵ Taigi, pirmiausia Jis ateina atpirkti Savo Nuotakos. Jis ateina, antra, kaip Paėmimas, kad pasiimtų Savo Nuotaką. Jis ateina, trečia, su Savo Nuotaka, Karalius ir Karalienė; po to štai tada daugelis žmonių laukia Atėjimo.

Tačiau kai Jis ateis tąkart, vargiai dar kas nors, išskyrus tuos, kurie pasirengę, sužinos, kada Jis ateis. Tų žmonių paprasčiausiai nebus. Jie nežinos, kas tiems nutiko. Jie tiesiog bus akimirksniu pagriebti ir išaiškės, kad jų nebėra. “Pakeisti akimirksniu, akies mirksniu”. Todėl būkite tam pasirengę. Būtų siaubinga vieną rytą netekti artimojo, niekas jų nesuras. Argi tai nebūtų pernelyg didelis smūgis sužinoti, jog tai jau praėjo ir tu tai praleidai? Todėl tiesiog būkite priešais Dievą.

¹⁶ Na, o kitą savaitę, Viešpaties valia, kitą pirmadienį, už savaitės nuo šio pirmadienio, jei Dievo valia, aš pasiimsiu šeimą į Arizoną, kur jie eis į mokyklą, paskui aš—aš grįšiu.

¹⁷ Na aš nevažiuoju tenai . . . Neturėsiu jokių tarnavimų ten. Aš beveik jau nebūnu Arizonoje. Vykstu kur nors kitur. Pasiimsiu žmoną į ten kitą pirmadienį. Ir vėl čia grįšiu. Iš čia vyksiu į Britų Kolumbiją. Grįšiu į Koloradą. Vėl grįšiu į Arizoną apie Kalėdas, trumpam, tik kad . . . galbūt dviems ar trimis dienoms, surinksiu šeimą, būsiu čia per Kalėdų šventes, jei Viešpats norės, čia turėsiu tarnavimus naujų metų savaitę.

¹⁸ Taigi, praktiškai, aš čia būnu daugiau. Čia aš būnu dešimt kartų daugiau nei tenai, nes mes neturime jokios bažnyčios ir jokių tarnavimų ten, mes ten neturime jokio bažnyčios tarnavimo. Štai kas blogai. Neturiu kur išsiųsti vaikus, kad jie klausytųsi šios Žinios, kaip jūsų vaikai klausosi čia, ir—ir mums šito trūksta. Bet jie visi yra sveikesni. Ten sausas, karštas, sausas klimatas, tačiau visi vaikai, atrodo, yra sveikesni. Aš nebūnu ten tiek, kad įsitikinčiau, sveika ten ar nesveika. Aš, aš vis “ant ratų”, ir aš—aš—aš manau, jog tiesiog gimiau klajūnu.

¹⁹ Mano žmona vadina mane . . . Aš žinau, kad ji yra čia, todėl aš tai išgirsiu po bažnyčios, jūs visi suprantate. Kaip tai vadinama: nepastovūs vėjai ar nerimstantys vėjai, ar kaip ten—kaip ten, jūs žinote, lakūs smėliai? Ar, kitaip tariant, aš visuomet “ant ratų”. Dabar aš jau vedęs dvidešimt dvejus metus ir kartais pagalvoju, jog esu svečias namuose, kadangi vis turiu vykti.

Tačiau aš laukiu to laiko, kai vieną dieną mes įsikursime Gimtinėje. Tačiau dabar vyksta kova, todėl melksimės.

²⁰ Nepamirškite kitą sekmadienį ryte, Viešpaties valia, atsivesti savo ligonius ir kenčiančius. Ateikite anksti, užimkite savo

vieta ir, tikriausiai, atsiras grupė, už kurią melsimės. Mums reikės išdalinti maldos korteles. Jei nebus daug, mes nedalinsime maldos kortelių, tik suformuosime nedidelę eilę iš dviejų ar trijų tuzinų ar panašiai. Bet, galimas dalykas, mes—mes dalinsime maldos korteles, todėl mes tai tikriausiai padarysime prieš įprastą tarnavimą, kuris, manau, prasidės. . . Tai bus aštuntą, aštuntą ar aštuntą trisdešimt, jie dalins maldos korteles; atidarys bažnyčią, dalins maldos korteles kitą sekmadienio rytą. Ir tuomet būtinai būkite čia dėl savo. . . Atsiveskite savo artimuosius, pasodinkite juos ten. Bažnyčioje bus gera ir vėsu, jei jie serga, ir mes viską padarysime, kad pasimelstume už juos.

²¹ Dėkoju jums už aukas, aukotas su meile.

²² O dabar mes perskaitysime kai ką iš Dievo Žodžio šįvakar, ir vėl pasirenkite Jo Buvimo įvykiui, kad mums būtų perteiktas Jo Žodis. Taigi, mes žinome, jog galime perskaityti tekstą, tačiau Dievas turi atverti prasmę. Suprantate? Mes galime imti tekstą, bet Dievas turi atverti prasmę. Ir kol dabar jūs atsiversite Jeremijo Pranašystę, 2-as skyrius.

²³ Noriu pasakyti, kad man džiugu, jog su mumis yra Brolis Lee Vayleas, brangus brolis Viešpatyje. Ir manau, kad čia, brolis štai čia, negaliu prisiminti jo vardo, Brolis Willardas Craseas. Ir mačiau brolius iš Arkanzaso, Brolis Johnas ir kiti iš Poplar Bluffo, ir Brolis Blairas. Ir, o, Brolis Jacksonas, ir Brolis Ruddellis, ir tiek daug, kad aš—aš tiesiog negaliu. . . Norėčiau paminėti kiekvieno vardą, tačiau tiesiog negaliu to padaryti, ir jūs suprantate. Brolis Benas Bryantas, matau jį čia sėdintį; jis įprastas manasis amen, kol aš. . . Visi pažįsta Beną iš balso. M-hm.

²⁴ Kartą buvome Kalifornijoje, skelbiau Žinią baptistams slėnyje. Tenai jie turėjo didelę palapinę ir daug tokių aristokratiškų baptistų. Iš niekur nepasigirdo nė vienas “amen”; žinote, bijojo, jog nukris dažai nuo kurios nors moters veido. O paskui nelaukta pamačiau porą kojų, panašiai *taip* pakylančias ore ir dvi didžiules rankas, juodu plaukų kupeta linksejo, šaukė: “Amen”, rėkė va taip. Aš pažvelgiau žemyn, paklausiau: “Benai, iš kur tu atsiradi?” Jis sakė tikrą “amen”.

²⁵ Matau, jog jo žmona šiek tiek jį stebi. Na, jis neteko trupučio tų juodų plaukų, bet, žinai, viskas gerai. Nesirūpink dėl to. Aš savųjų jau seniai netekau.

Puiku, o dabar nepamirškite melstis.

²⁶ Dabar, kai prieiname rimtąją tarnavimo dalį, atminkite, kai skaitome šį Žodį, tada Dievas laimina Savo Žodį. “Jis negrįš pas Jį tuščias, bet įvykdys tai, kam Jis skirtas”. Ir žinau, jog skaitydamas Žodį visada būsiu teisus. Kai skaitysiu Žodį, Dievas gerbs Savo Žodį.

²⁷ Dabar atsistokime, pagerbdami Jo Žodį. Jeremijas, 2-as skyrius, 12-a ir 13-a eilutės iš Jeremijo 2.

Stebėkitės dėl to, o... dangūs, išsigąskite ir būkite sukrėsti, sako Viešpats.

Dvi piktybes padarė mano tauta: ji paliko mane, gyvojo vandens šaltinį, ir išsikasė [Anglų k. išsikirto—Vert.] sau šulinių, kiaurų šulinių [Anglų k. rezervuarų—Vert.], kurie negali... nesulaiko vandens.

Dabar nulenkime galvas.

28 Brangus Dieve, Tavo Žodis buvo perskaitytas. Ir mes meldžiame, kad Tu pagerbtumei tą Žodį ir duotumei mums šįvakar palyginimą ar sugretinimą iš Jo; nes mes žvelgiame į praėjusias dienas, į Izraelį, kaip į pavyzdžius, kaip Biblija mus moko, jog mes matytume, ką Tu padarei jiems, kai jie pakluso Žodžiui, matytume, ką Tu padarei jiems, kai jie nepakluso Žodžiui, ir sužinotume, ką privalome daryti. Todėl mes prašome, kad Tu prakalbėtumei mums šįvakar ypatingu būdu, kad mes žinotume, kaip elgtis šią dieną, kurią, kaip širyt sužinojome, mes gyvename. Nes mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

Sėskitės.

29 Šį vakarą norėčiau tiesiog trumpai pakalbėti tema: *Kiauri rezervuarai.*

30 Izraelis padarė dvi dideles piktybes. Dievas pasakė, kad jie nusisuko nuo Jo, Gyvenimo Šaltinio ir išsikirto sau rezervuarus, iš kurių gertų. Na, čia kažkas slypi.

31 Priežastis, dėl kurios aš pagalvojau apie šią ištrauką,—ji išves paralelę su tuo, ką kalbėjau širyt apie tą valandą, kurią mes gyvename ir apie tą Tikslą, už kurį grumiamės.

32 Ir mes žvelgiame į Izraelį kaip į pavyzdį, kad tai, kas buvo Dievas, Jis visuomet turi ir likti tas pats. Ir vienintelis dalykas, kurį Dievas kada nors gerbė—tai Jo kelias, kurį Jis numatė žmonėms. Ir kai jie išklysdavo iš to kelio, tuomet Dievas būdavo įžeistas, ir Dievas versdavo žmones kentėti už nuklydimą nuo to, ką Jis liepė jiems daryti, nepaisant, kas tai buvo.

Jis netgi davė jiems įstatymą: “Nesiliesk, neimk, nbandyk”. Tiesiog ne dėl to, kad blogai tai daryti, bet kad blogai nepaklusti, ką Jis sakė daryti. Ir niekuomet negali būti įstatymo be baismės pagal įstatymą. Nes jei nėra baismės, tuomet įstatymas ne toks jau svarbus, jei neturi nuobaudos. Įstatymas!

33 Taigi, mes pastebime, jog tai, ką jie darė aną dieną, atrodo kaip paralelė tam, ką mes darome šiandien, ką daro bažnyčios žmonės.

34 Dabar čia mes matome keistą dalyką. Kai kam gali būti keista, kad Jis pasakė: “Jūs, jie išsikirto sau rezervuarų, kiaurų rezervuarų”. Na, galbūt kai kurie iš jūsų nežino, kas yra rezervuaras. Kiek žinančių, kas yra rezervuaras? Na beveik visi. Jei kada turėjote ūkį, žinote, kas yra rezervuaras. Pamenu, kaip

prisigėriau vabalėlių iki valiai iš vieno tokio, kad sužinočiau, kas yra rezervuaras.

Pamokslavau kaime, kur medinėj pavėsinėj, kur rasi stovintį pilną didelį ašotį lietaus vandens, jūs žinote, ir jis jau šiek tiek pastovėjęs. Ir—ir vabalai nakties metu lenda į jį. Ir todėl aš žinau, kas yra rezervuaro vanduo.

³⁵ Rezervuaras yra tokia vieta, toks daiktas, įkastas į žemę vietoj šulinio. Kai žmonės neturi šulinio, tada jie pasistato rezervuarą. Kitaip tariant, rezervuaras yra žmogaus padarytas bakas ar žmogaus padarytas šulinys žemėje, kurį žmogus iškasa, kad surinktų vandenį, kad galėtų jį panaudoti. Kai kurie naudoja jį skalbimui, kai kuriems tai geriamas vanduo, galbūt įvairiai. Kažkada visas mūsų vanduo buvo iš rezervuaro. Reikėdavo tokį seną daiktą sukti, sukti, sukti, kad pakiltų vanduo; ant jo uždėti nedideli kibirėliai, kad vanduo būtų pumpuojamas iš cisternos.

³⁶ Na, atkreipkime dėmesį į vieną dalyką dėl rezervuaro—jis skiriasi nuo šulinio. Na, rezervuaras ištuštės. Rezervuaras negali pats prisipildyti. Jis yra—yra. . . Jis nėra patikimas. Negali pasikliauti rezervuaru. Jis turi pasikliauti ir priklausyti nuo lietaus, lyjančio vasarą ar žiemą, kad ir kas. . . Paprastai žiemą, kai prasideda lietūs ir sniegas, tada rezervuare susirenka vanduo. O jei neprisirinks vandens, tuomet tu—tu ir visai neturėsi vandens. Jis visai—jis visai išdžiūsta. Jis negali pats prisipildyti. Senas rezervuaras negali pats prisipildyti. Jį pripildo lyjantis lietus.

³⁷ Ir aš noriu, kad jūs pastebėtumėte kitą dalyką, liečiantį rezervuarą. Paprastai tu randi, ar bent jau taip buvo pas mus, rezervuaras. . . Paprastai klojimas būna dvigubai didesnis už namą ir vanduo į rezervuarą renkamas nuo klojimo. Aš prisimenu tą seną rezervuaro šulinį, kai jis. . . kai nuotekų vamzdžiais taipogi pliaupė nuo klojimo. Jis prisipildo nuo klojimo.

Taigi vanduo tekėjo nuo klojimo stogo; kur visi gyvuliai eina pro arklių kiemą ir visas diendaržio purvas kyla ant klojimo stogo, kai sausa. O kai pradeda lyti, visa tai nuplauna nuo stogo per žmogaus padirbtus latakus, paskui per žmogaus padirbtus stogvamzdžius į žmogaus padirbtą rezervuarą. Ir jei tame rezervuare nebus nešvarumų, tuomet aš jau nežinau, koks ten tas tavo rezervuaras. Taip, pone! Visa tai žmogaus padirbta ir taip nešvaru, kaip tik begali būti.

³⁸ Jūs žinote, mes vadindavome. . . Mes buvome uždėje medžiaginį koštuvą. Ar žinote, kas tai? Reikėdavo uždėti medžiaginį koštuvą, kad nepatektų tie vabalai ir visa kita nuo klojimo stogo ir iš aplinkos, ir liejosi iš vienos vietos į kitą, į rezervuarą. Ir mes uždėdavome medžiaginį koštuvą, kad nepatektų, pagal galimybes, visi tie nešvarumai ir bjaurastis.

Žinoma, tai nesulaikydavo pačio purvo, nukošdavo tik stambesnius nešvarumus, kurie įtekėdavo ir įkrisdavo. Vabalas gal ir ištrigdavo, bet to vabalo syvai patekdavo į vandenį. Taigi iš tiesų toje senoje purvinoje cisternoje buvo bjaurastis.

³⁹ Po kelių dienų vanduo tenai užsistovėdavo. Tegu tik vanduo pabūna cisternoje ir jis tampa užsistovėjęs. Ten prilenda pilna varlių ir driežų, ir gyvačių. Mes juos vadindavome “vizguodegiais”, maži. . . Nežinau, ar. . . Jie ne parazitai, jie. . . Aš negaliu, nežinau, kaip jūs juos vadinate. Bet į vandenį patenka tokie maži gyviai, kuriuos—kuriuos mes vadindavome vizguodegiais. Jūs žinote, kas tai. Kiek iš jūsų žino, apie ką aš kalbu? O, nagi, žinoma, visi jūs, kaimo žmonės, žinote. Visa tai užsistovi ir tuomet atsiranda tie užsistovėjimo mėgėjai. Iš tiesų, iškart atsiranda, nes jis užsistovi. O kadangi jis užsistovėjęs, tai traukia visokius gyvius, kuriems patinka užsistovėję dalykai.

⁴⁰ Ir tai labai panašu į mūsų šiandienines bažnyčias. Manau, jog mes palikome. . . Viena didžiausių nuodėmių, kurią šiandien padarė bažnyčia, kaip ir Izraelis tuomet—ji apleido Jį, gyvojo Vandens Šaltinį, ir išsikirto sau žmogaus pagamintų rezervuarų. Ir tai tapo buveine visiems tiems, kuriems patinka tokios rūšies vanduo. Driežai, varlės ir visokios nešvarios bakterijos gyvena jame, nes tai žmogaus padirbta talpykla. Ir toje talpykloje esti visa tai, tobulas mūsų šiandieninių denominacijų pavyzdys.

⁴¹ “Na”,—sakote jūs,—“Broli Branhamai, kodėl tu taip stipriai puoli tuos žmones?”

Turi būti puolama. Ir reikia pulti. Venk šito, nes galiausiai tai suformuos žvėries ženklą. Atminkite, tai Tiesa! Tai bus žvėries ženklas. Denominacija nuves tiesiai prie jo. Ji jau pakely į ten, kad priverstų, jėga.

⁴² Pažvelkite į senąją Romos imperiją. Tai būtent tai, kas privedė juos prie išsižadėjimo ženklo. Jūs žinote, jog niekas negalėjo nei pirkti, nei parduoti be žvėries ženklo. Jis turėjo jį turėti.

⁴³ Žemėje bus tik dvi žmonių klasės: turintys Dievo Antspaudą ir turintys žvėries ženklą. Tiktai dvi klasės, todėl jums teks turėti arba vieną, arba kitą. Tai bus išsižadėjimas, religijos ženklas, išsižadėjėliška religija.

⁴⁴ Ir ji turės atvaizdą pagal žvėrį. Kaip mes nagrinėjome, išsiaiškinome, kad Roma buvo, yra ir visuomet bus žen-. . . ar žvėris. Būtent. Niekas kitas nė jokiū būdu negali būti šituo. Roma!

⁴⁵ Ką gi Roma padarė? Atsivertė iš pagoniškos Romos į popiežiaus Romą, organizavo sistemą, visuotinę sistemą, kuri vertė visus priimti tą vieną religiją arba smerkė mirčiai.

⁴⁶ Keistas dalykas, kad šios Jungtinės Valstijos įžengia į sceną, ir yra kaip avinėlis. O avinėlis turi du mažus ragelius, pilietines

ir bažnytines teises. O neilgai trukus, kai tas buvęs avinėlis, mes išsiaiškiname, jog jis kalbėjo kaip slibinas ir panaudojo visą jėgą, kurią jis prieš tai turėjo. Biblijoje mums pasakojama, kad jie pasakė: “Pasidarykime žvėries atvaizdą.” Atvaizdas yra tai, kas panašu į kažką. Ir mes kaip tik dabar galime pamatyti, kad išsižadėjimo būsenoje bažnyčia formuoja Pasaulinę Bažnyčių Tarybą, o tai yra Romos jėgos atvaizdas; ir vers žmones daryti tą patį, ką padarė pagoniška Roma . . . ar popiežiaus Roma padarė. Taigi, nėra kito kelio, jokio kito dalyko. Bet tai yra Tiesa.

⁴⁷ Štai dėl ko aš užsipuolu savame amžiuje, savo laiku, nes turi būti užsipulta. Šauksmas skamba: “Išeikite iš jos, Mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse!”

⁴⁸ Dabar aš lyginu tai su šiais purvinais, bjauriais rezervuarais. “Jis yra Gyvybės Šaltinis. Jis yra gyvi Vandenyss.” O žmogus Tai palieka ir išsikasa sau rezervuarus, kuriuose prisirenka purvas. Tik jis ir tegali ten prisirinkti. Štai tą ir daro denominacionalizmas; jis surenka viską, kas ateina ir nori prisijungti. Jie noriai priima tuos, kas turi pinigų ar rengiasi tam tikru būdu. Kas jie bebūtų, iš kur būtų atvykę, jie priima juos vis viena.

⁴⁹ Dabar mes sužinome, vėlgi, jog šis žvėries ženklas susiformavo čia. Amerikos numeris—trylika. Gimė su trylika kolonijų. Jos vėliavoje trylika žvaigždžių, trylika juostelių. Ir ji netgi pasirodo Apreiškimo 13-ame skyriuje. Ir Amerika visuomet buvo moteris, pavaizduota mūsų monetose. Netgi ant cento pavaizduota indėnės galva, moteriškas profilis. Mes tai žinome, žinome tą istoriją. Viskas, Laisvės varpas ir visa kita, laisvė. . . Laisvės statula yra, viskas,—moteris. Moteris; numeris trylika. Suprantate? Na, puiku išvysti šiuos dalykus.

⁵⁰ Taigi aš išpranašavau per apreiškimą nuo Dievo ar 1933 regėjime, jog prieš laiko pabaigą įvyks septyni dalykai. Ir tai, vienas iš jų, kad “Musolinis”, kuris paskui tapo diktatoriumi, “jis taps diktatoriumi. Ir, taipogi, jis įsivers ir nueis į Etiopiją, ir užims Etiopiją. Ir Dvasia, Ji pasakė: ‘Jis suklops.’”

⁵¹ Įdomu, ar dar yra likusių Maldykloje senbuvių, kurie prisimena, kaip aš tai pasakiau Redmano salėje, kur mes pamokslavome prieš daug metų. Ar yra ši vakarą čia nors vienas, buvęs tenai, senojoje Redmano salėje, kai aš tai skelbiau, kai pas juos atsirado ta Nacionalinio Atgimimo Administracija, prieš daug metų pirmos Ruzvelto kadencijos metu? Ko gero, čia nėra nei vieno. Ar yra nors vienas? Taip, taip, vienas, yra vienas. Taip, p. Wilson, prisimenu ją. Mano žmona sėdi gale. Liko du iš tų dienų senosios kartos.

Tai, kai jie pasakė, jog ši Nacionalinio Atgimimo Administracija yra žvėries ženklas, aš pasakiau: “Nieko bendra su tuo; visiškai. Žvėries ženklas nekils iš čia. Jis ateis iš Romos. Ir tai negali būti žvėries ženklas.”

⁵² Dabar prisiminkite, kad buvo pasakyti šie dalykai. Pasakytą: “Adolfo Hitlerio galas bus paslaptinas. Ir jis paskelbs karą Jungtinėms Valstijoms. Ir jie pastatys tokį didžiulį—didžiulį betoninį pastatą, kuriame netgi gyvens. Ir kaip tik tenai amerikiečius stipriai sumuš, prie to”. Ir tai buvo Zigfrido linija, vienuolika metų dar prieš pradėdant statyti. Ir paskui pasakytą: “Bet jis prieis galą; Valstijos laimės karą”.

⁵³ O paskui buvo pasakytą, kad: “Yra trys -izmai: nacizmas, fašizmas ir komunizmas”. Ir aš pasakiau: “Jie visi atsidurs komunizme. Rusija visa tai priims komunizme”.

⁵⁴ Ir aš pasakiau: “Tuomet mokslas taip išsivystys, žmogus taps toks protingas, išras tiek daug dalykų, kad net sukurs automobilį, panašų į kiaušinį, kuris turės panašų į stiklinį stogą ir kuris bus valdomas kažkokia kitokia jėga, o ne vairu”. Ir jie padarė tokią mašiną.

⁵⁵ Aš pasakiau: “Paskui moterų dorovė smuks iki tokio lygio, kad jos užtrauks gėdą visoms tautoms. Jos pradės dėvėti vyriškus drabužius. Jos tol nusivilkinės drabužius, kol galų gale nusileis iki to, kad vilkės tarytum vienus apatinius, štai ir viskas. Ir, galiausiai, jos prieis prie to, kad prisidės tik figos lapą”.

Ir jei matėte praeito mėnesio *Life* žurnale jau buvo moteris su figos lapu. Tai nauja vakarinė suknelė ar drabužis, tai, ką jos dėvi vakare; permatoma, viskas matosi, tik figos lapai dengia tam tikrą jos kūno vietą; be petnešėlių ar tik juostelė, maudymosi kostiumėliai be petnešėlių, viršuje—nepridengtas kūnas. Ir dar kaip visa tai įvyko!

⁵⁶ Paskui aš pasakiau: “Mačiau moterį, stovinčią Jungtinėse Valstijose kaip didelę karalienę ar panašiai. Pažiūrėti ji buvo graži, bet nedora širdyje. Ir ji privertė tautą sekti, eiti paskui jos dūdele”.

⁵⁷ Paskui aš pasakiau: “Galų gale Jis liepė man vėl atsigręžti į rytus. Ir kai aš pažvelgiau, pamačiau, atrodė, tarytum pasaulis būtų susproges. Ir kiek tik akys užmatė, kyšojo pagaliai ir—ir smilkstančios uolų nuolaužos, išsprogdintos iš žemės”.

Ir tai turėjo atsitikti prieš pasaulio pabaigą. Penki iš septynių jau įvyko per trisdešimt trejus metus. Štai kur mes—prie pat laiko pabaigos!

⁵⁸ Aš kaip tik tuomet kalbėjau prieš tas denominacines sistemas. Ir aš vis dar tikiu šį vakarą, kad tai pamazgų duobė, tai tokia vieta, kur subėga purvas. Negaliu patikėti, kad Dievas kada nors priims tokį dalyką į Savo Bažnyčią, nes tai pirma turi būti gimę iš Dievo Dvasios ir paskui apvalyta, kad galėtų vadintis Jo. Paslaptinas Kristaus Kūnas, mes esame pakrikštyti į Jį Šventosios Dvasios krikštu.

⁵⁹ Taigi ši rezervuaro sistema išties yra puikus denominacijos pavyzdys. Išmintingas žmogus turi žiūrėti ir niekada į ją neįeiti,

nes Dievas įrodė per amžius, kad Jis buvo prieš ir niekada su ja nedirbo. Bet kuri grupė. . . Bet kuriuo metu, kai tik žmogus pakildavo su žinia kaip Liuteris, Veslis ar taip toliau, ir Smitas, ir Kalvinas, ir visi kiti; kai tik jie sukurdavo organizaciją, Dievas visa tai padėdavo ant lentynos ir niekuomet daugiau nebeaplankydavo prabudimu.

⁶⁰ Peržvelkite istoriją. Niekada nebuvo tokio laikotarpio, kad Dievas būtų ėmęs denominaciją, iš jos daręs prabudimą, niekur. Tuo tarpu istorijoje ir Biblijoje įrodoma, kad Dievo akyse tai bjaurus dalykas, todėl aš nenoriu turėti nieko bendra su tuo. Ir štai kodėl aš esu prieš. Aš stengiuosi iš jos išvesti žmones.

⁶¹ Mus prašo, kaip Izraelyje, taip ir dabar, žvelgti į Izraelį kaip į pavyzdžius. Jie, kol jie buvo su tuo Šaltiniu, jiems buvo viskas gerai. Bet kai jie pradėjo sau kirsti rezervuarus, žmogaus sukurtas sistemas, tuomet Dievas visiškai juos paliko. Jis taip pat padarys ir su mumis. “Jie paliko Jį, gyvojo Vandens Šaltinį”. Tuo Dievas buvo nepatenkintas, tai turėjo prieš juos. “Padaryti kai ką, kad jie galėtų pasakyti: ‘Tu matai, ką mes padarėme!’”

⁶² Na, o kai Mozė keliavo; kai Dievas malone davė jiems pranašą, davė jiems Ugnies Stulpą, kad eitų pirma jų, patvirtino Jį ženklais bei stebuklais. Malonė davė visa tai. Izraeliui vis dar norėjosi, matė įstatymą. Jie atsisakė malonės, kad priimtų įstatymą.

Būtent taip elgiasi žmonės šiandieną. Jie atsisako Žodžio, kad priimtų denominacinę sistemą, nes joje jie gali daryti, ką nori ir jiems tai praslysta. Tačiau tu negali to daryti Kristuje! Tu turi ateiti švarus ir tyras, kad būtumei Kristuje.

⁶³ Kad paliktų artezinį šulinį dėl žmogaus sukurtos sistemos ar rezervuaro,—ar galite įsivaizduoti, kad kas nors taip darytų? Ar galite įsivaizduoti protinę būklę žmogaus, kuris galėtų gerti iš gaivaus artezinio šulinio, bet išmainytų jį į žmogaus pagamintą rezervuarą su varlėmis ir driežais, ir vizguodegiais, ir visu kitu jame?

Tai netgi nepanašu į sveiką nuovoką, bet būtent taip padarė žmonės. Jie apleido Žodį, tikrąją Dievo Šaltinio ištaką ir Jėgą, kad gertų iš rezervuarų ir patys pasidarytų rezervuarus. Lygiai tą patį, ką jie darė tuomet, tą jie daro ir dabar. Jie sako. . .

Jis sakė: “Jie paliko Mane”. Čia Jis pasakė, čia, Jeremijo 2:14 ar, tai yra, 13. Jis pasakė: “Jie paliko Mane, gyvojo Vandens Šaltinį”.

⁶⁴ Dabar mes matome, kas yra rezervuaras. Mes matome, kas jame kaupiasi. Mes matome, kaip jis padarytas. Tai žmogaus pagamintas daiktas, visa tai subėga nuo nešvaraus stogo. Nubėgantis vanduo teka nešvarių stogu ir jis tik nuplauna tą stogą, teka žmogaus pagamintu latakų, žmogaus pagamintu stogvamzdžiu, į žmogaus pagamintą talpyklą. Tenai susirenka visos purvas ir—ir bakterijos, ir driežai, ir varlės, ir visokie

panašūs žemės gyventojai. Ir, atkreipkite dėmesį, jie yra nešvarūs gyviai; vizguodegiai, užsistovėję. Vizguodegiai negali gyventi tyrame vandenyje. Jei jis ten atsidurtų, jis žūtų. Jis turi būti sąstingyje.

⁶⁵ Ir šitaip daugumas šitų parazitų šiandien. Negali gyventi gaiviame Šventosios Dvasios vandenyje. Štai kodėl jie taip tvirtai nusistatę prieš Žodį ir sako: “Jis prieštarauja Pats Sau. Niekio ypatingo Jame nėra”. Tai dėl to, kad jiems reikalinga tam tikra užsistovėjusi kūdra, kad joje galėtų krutėti. Būtent.

Lygiai taip pat su varlėmis ir driežais, ir buožgalviais, ir panašiais. Jie turi judėti pelkėje ar užsistovėjusioje kūdroje, gyventi, nes tokia jų prigimtis gyventi ten. Ir tu negali pakeisti to gyvio, kol nepakeisi jo prigimties.

Ir tu negali priversti žmogų pamatyti Dievo Žodį, kol nebus pakeista jo prigimtis; o kai jo prigimtis iš to, kas jis yra, pakeista į Dievo sūnaus ir į jį įeina Šventoji Dvasia. Šventoji Dvasia parašė Dievo Žodį!

⁶⁶ Šiandien kalbėjau su savo geru draugu daktaru Lee Vayleu, kuris yra dabar čia. Ir jis yra gana geras teologas, todėl mes paprastai gerokai padiskutuojame dėl Rašto. Labai protingas.

Ir jis manęs kartą paklausė, ką aš manau apie pirminį Šventosios Dvasios įrodymą: “Ar tai kalbėjimas kalbomis?” Tai buvo prieš daug metų.

Aš tariau: “Ne; taip nemanau”.

Jis tarė: “Aš taipogi taip nemanau”,—pasakė,—“nors taip buvau mokytas”. Jis paklausė: “Kaip manai, koks būtų įrodymas?”

⁶⁷ Aš tariau: “Tobuliausias įrodymas, mano suvokimu, yra meilė”. Taip mes ir kalbėjomės apie tai.

Ir paskui aš pamaniau, jog tai visai neblogai skambėjo, todėl aš tiesiog ir prisilaikiau šito: “Jei žmogus turi meilę”.

Tačiau vieną dieną Viešpats regėjime pataisė mane. Ir Jis pasakė, kad: “Dvasios įrodymas buvo tie, kurie galėjo priimti Žodį”,—nei meilė, nei kalbėjimas kalbomis, bet Žodžio priėmimas.

⁶⁸ O paskui daktaras Vayleas pasakė man, kad: “Tai pagal Raštą”,—pasakė jis,—“nes Jono 14 Jėzus pasakė: ‘Kai Ji, Šventoji Dvasia, nusileis ant tavęs, Ji atvers šiuos dalykus tau, tai, ko Aš tave mokiau, ir parodys, kas turi įvykti.’”

Taigi tai yra tikras Šventosios Dvasios įrodymas! Ji dar niekada man nėra pasakiusi ką nors klaidinga. Kad: “Tai yra Šventosios Dvasios įrodymas—tas, kuris gali patikėti Žodžiu, jei tu gali Jį priimti”.

Nes Jėzus niekada nesakė: “Kai nužengs Šventoji Dvasia, jūs kalbėsite kalbomis”. Jis niekada nesakė, jog Šventajai Dvasiai

nužengus, jūs darysite ką nors iš šių dalykų. Tačiau Jis pasakė: “Jis ims visa tai, kas Mano, ir parodys tai jums, ir parodys jums, kas turi įvykti”. Todėl tai yra tikras Šventosios Dvasios irodymas, pagal Patį Jėzų.

⁶⁹ Taigi visi šie pojūčiai ir visa kita, ką žmonės turi ir kas vis dar gyvuoja, jūs galite suprasti, kodėl jie tai daro. Matote, tai tampa denominacija ar užsistovėjusia kūdra, o denominacija niekada nebus pradėta ant net- . . . tobulo Dievo Žodžio. To negali būti, nes neįmanoma nominuoti ar denominuoti Dievą. Ne, pone!

⁷⁰ Štai kas yra: susirenka žmonių, tikinčių Žodį, grupė, tegu tik jie pradeda organizaciją. Pirmiausia išaiškės, kad po metų tenai tėra grupelė Rikių, su kuriais tu nieko negali padaryti. Jie tai nusitvėrę ir tu nieko negali padaryti. Tai ne Dievo sistema. Ne, todėl mes žinome, jog tai netinka. Tai tampa rezervuaru, tampa vieta, kur kiekvienas eis į kompromisą dėl *to, ano ar kito*, kad pritrauktų narius ar kad leistų žmonėms įeiti.

⁷¹ Mes išsiaiškinome, kad ši sistema kartą prasidėjo izraelitų laikais, kai jie kasė tuos rezervuarus. Ir tenai buvo toks žmogus bei grupelė fariziejų, kurie iškasė keletą rezervuarų. Ir pas juos buvo žmogus, vardu Erodas, jis buvo valdytojas, valstybės gubernatorius.

Ir jis atėjo pasiklausti žmogaus, kuris neapsigaudinėjo su jų denominacijomis. Jis buvo pranašas. Ir joks pranašas niekada neturėjo reikalų su denominacija, nekentė jos. Tas pranašas pradėjo kalbėti: “Nebandykite ramintis: ‘Mūsų tėvas—Abraomas’, nes aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų”.

⁷² Ir jie atvedė garbingą postą užimantį žmogų, kad pasiklaustų jo. O tas garbingą postą užimantis žmogus pasiėmė savo brolio žmoną ir vedė ją. Ir ką gi tas žmogus, atėjęs jo akivaizdon, pasakė? Jie manė, kad jis eis į kompromisą ir pasakys: “Na, pone, jūs, jūs įsitaisykite *čia* patogiai. Ir jums reikėtų. . . Aš taip džiaugiuosi, jūs esate *čia*, kad išlausytumėte mane šiandien”.

Jonas tiesiog išėjo priešais jį ir pasakė: “Įstatymas neleidžia tau jos turėti”. Pirma, ką jis pasakė—jis aprėkė jį dėl jo nuodėmės.

⁷³ Matote, denominacijos padaro stovinčias kūdras, kur žmogus gali gyventi su moterimi, o tos moterys gali elgtis nederamai, kirptis plaukus ir dėvėti šortus, ir visa kita, ir vadintis Krikščionėmis.

Tačiau tikrasis Šaltinis, aleliuja, Dievo Jėgos, jis negali užsistovėti, nes Jis tai iškelia. “Aš esu gyvųjų Vandenų Šaltinis. Jie Mane paliko, išsikasė sau rezervuarų”.

⁷⁴ Na, gyvojo vandens šaltinis, mes aiškinamės, kas gi yra gyvojo vandens šaltinis? Mes išsiaiškinome, kas yra rezervuaras, o dabar kas gi yra gyvojo vandens šaltinis? Tai artezinis šulinys.

“Artezinis šulinys, kas tai, Broli Branhamai?”

Tai šulinys, kylantis iš gilumos ir kuris iškelia vandenį. Jis teka visą laiką. Jis yra pats prisipildantis. Visuomet šviežias ir švarus—artezinis šulinys, gyvojo vandens šaltinis. Jis nėra miręs ir užsistovėjęs. Jis gyvas, jis nuolat keičiasi, visą laiką ilieja kažką naują, juda, teka iš šaltinių. Jo šaltiniai išteka iš—iš savo vagos, kuri yra...tai trykštantis gyvųjų vandenų šaltinis. Apsivalantis; jis švarus, tyras, švarus vanduo. Jis pats prisipildantis; nereikia laukti lietaus, kad jis prisipildytų. Jis visuomet kunkuliuoja, duoda savo vandenį dovanai. Tau nereikia jo pumpuoti, kelti, sukti ar prijungti. Tai tiesiog gyvųjų vandenų šaltinis.

⁷⁵ Jūs žinote, kad išbėgtų nors kiek to užsistovėjusio vandens iš tų rezervuarų, tau tenka sukti ir sukti, ir sukti, ir pumpuoti, ir visa kita. Och!

Tačiau gyvojo Vandens Šaltinis duoda Tai dovanai, be pumpavimo, prisijungimo, viso kito. O, aš taip džiaugiuosi dėl to Šaltinio! Taip, pone!

⁷⁶ Ant Jo nereikalingas koštuvas, kad būtų sulaukyti parazitai. Nes Jis teka taip giliai, tenai Uoloje, kur nėra jokių parazitų.

Nereikalingas išsilavinimo koštuvas ant Jo, tikrai ne, nei kažkokia žmogaus sukurtos denominacijos išminties pasaulietinė sistema; kad pasakytų tau priešais psichiatrą, ar tu gali pamokslauti, ar ne. Ant Jo nekaba nei vienas tas purvinas koštuvas. Jis nustums jį iškart, kai tik tu jį ten uždėsi. Tu negali to padaryti. Tas šulinys visą laiką kunkuliuoja. Tu tik uždėsi vieną iš tų koštuvų, o jis nutrauks jį į vieną ar į kitą pusę. Jis neturi laiko užkabintam denominaciniam koštuvui.

⁷⁷ Jam nereikalingas joks filtras, joks koštuvas, joks pumpavimas, joks traukiojimas, niekas kitas. Jis tiesiog ten kunkuliuoja. Jis nepriklauso nuo vietinio lietaus, kuris jį pripildytų. *Lietūs* yra “prabudimai”. Kur tas Šaltinis. Tai prie Gyvybės Šaltinio. “Kur yra Skerdiena, tenai sulėks ereliai”. Tau nereikia pumpuoti prabudimo; tau nieko nereikia pumpuoti. Vienintelis dalykas, ką tu turi padaryti—tiesiog priėti prie Šaltinio. Jis visuomet pilnas gero, šviežio vandens ir Jam nėra galo. Jis paprasčiausiai ir toliau kukuliuoja.

⁷⁸ Tau nereikia eiti prie to rezervuaro ir sakyti: “Na, jei lis ir nuplaus klojimą,—mes turėsime, ką gerti”. Suprantate? Varge, varge! Ne tai. Tam arteziniam šulinį visą laiką trykšta geras, šaltas vanduo. Tu gali juo pasikliauti. Tau nereikia sakyti: “Na aš eisiu prie to seno rezervuaro. Mes gėrėme iš jo, tačiau jau ilgą laiką nelijo. Sakau jums, jis gali būti išdžiūvęs”.

⁷⁹ Štai tokiu būdu veikia ir kai kurios žmogaus sukurtos sistemos. Gali ateiti, jei vyksta kažkas reikšminga, didelis kažko išpardavimas ar—ar jei vyksta kažkas panašaus, dideli priėmimai ir panašūs dalykai, apgavysčių žaidimai ir vakarėliai pusrūsyje,—gali rasti pilnus namus.

Bet kai tu ateini ten, kur visuomet kunkuliuoja tas Šaltinis, žmonės tenai gauna gero, šalto vandens gurkšnį. Tu gali Juo pasikliauti! Sako: “Pas juos prabudimo nėra jau dešimt metų”. Jei gyveni iš to Šaltinio, tuomet prabudimas Jame vyksta nuolat.

⁸⁰ Kaip vienas velsietis pasakė. Ar, kartą, kai Velse vyko prabudimas, iš Valstijų buvo atvykę keli aukštus postus užimantys žmonės. Keli iš tų didelių teologijos daktarų nuvyko į Velsą, kad išsiaiškintų, kur ir kas ten vyksta. Taigi jie vilkėjo tas apyakakles ir cilindrus, ir jie ėjo gatve.

Ir štai ateina policininkas, sukdamas savo lazda rankoje, švilpaudamas: “Ant kryžiaus mirė mano Išgelbėtojas, tenai aš šaukiausi dėl nuodėmės apvalymo; tenai mano širdį palietė Kraujas, šlovė Jo Vardui”, eidamas gatve.

Taigi jie tarė: “Šis atrodo religingas žmogus. Eisime jo paklausti”. Ir jie tarė: “Pone!”

Atsakė: “Taip, pone?”

Jis tarė: “Mes iš Jungtinių Valstijų. Čia mūsų delegacija. Mes atvykome čia ištirti taip vadinamą Vello prabudimą. Mes esame teologijos daktarai ir mes esame čia, kad visa tai apžiūrėtume”. Jis pasakė: “Mes norime sužinoti, kur yra tas prabudimas, kur jis vyksta”.

Jis atsakė: “Sere, jūs jau priėjote. Aš esu Vello prabudimas”. Amen! “Vello prabudimas manyje. Būtent čia jis ir yra”.

⁸¹ Šitai yra, kai tu gyveni iš to gyvųjų Vandenių Šaltinio. Jis gyvas visą laiką, vis kunkuliuoja ir kunkuliuoja, ir vėl, ir vėl. Jam nėra galo. Ne: “Eik pažiūrėti, ar yra vandens, jei pas mus neseniai lijo”,—ne tai. Tai tas gyvojo Vandens Šaltinis. Kaip sakiau, jis duoda Savo Vandenių dovanai.

⁸² Tau nereikia ant Jo dėti filtrų, kad išsiaiškintumei; kokių nors išsilavinimo filtrų, prieš išsiųsdami jį pamokslauti, pasižiūri, ar jis taisyklingai rašo, ar kalba taisyklingai, ar jis naudoja daiktavardžius ir įvardžius, ir taip toliau, ir būdvardžius. Daugelis iš jų net nežino, kas tai yra, bet gyvena prie Šaltinio lygiai taip pat, suprantate, taip pat.

⁸³ Jam nereikia priklaustyti nuo vietinio lietaus ar vietinių prabudimų, kad prisipildytų. Jam nereikia to daryti, nes jo Jėga ir jo tyrumas yra jame. Štai kur yra Žodis—Jo Paties Jėgoje! Kai žmogus priima Jį į savo širdį, Jame yra Jo tyrumas. Jame yra Jo jėga. Kaip tik Pačiame Žodyje trykšta Gyvenimas.

⁸⁴ Izraelis pasitraukdavo nuo Jo, jie papildavo į bėdą. Kiekvieną kartą, kai tik jie pasitraukdavo nuo Jo, jie papildavo į bėdą.

Lygiai taip pat mes elgiamės dabar. Kai prabudimas pasitraukia nuo To, tuomet jokios naudos. Jis išsikerta sau šulinių ir, ar kokių nors užsistovėjusių rezervuarų, štai taip ir vyksta.

⁸⁵ Tačiau Jis visuomet jiems padėdavo. Murmėjimas prie Raudonosios jūros, tuomet, kai jie murmėjo. . . Vis dėlto, esant visam tam, Jis pažadėjo, davė jiems pažadą. Jis turėjo tenai nusisukti nuo jų—taip mes pažiūrėtume į tai; tačiau Jis pažadėjo juos pervesti.

Ką gi Jis padarė? Tie Izraelio vaikai, Jis aprūpino juos Ugnies Stulpu ir visu kitu jų pranašo patvirtinimui. Ir jie nuvedė juos prie jūros. Ir visuomet Tam kyla priešinimasis. Štai artėja faraonas ir jo armija. Ir žinote, ką Dievas padarė? Jis tiesiog atvėrė tą raudoną, užsistovėjusį rezervuarą.

Mirusioji jūra yra labiausiai negyvas dalykas pasaulyje. Ji ištis negyva. Ji mirusi. Niekas negali joje gyventi.

O Jis atvėrė ją ir išlaisvino juos, į kitą pusę. Jis paėmė juos ten, kur jie jau nebebuvo surišti tokiu dalyku.

⁸⁶ Dykumoje jie suvokė, kad talpyklomis pasikliauti negalima—jos buvo tuščios. Išsiaiškino, jie ėjo nuo vieno vandens šaltinio prie kito. Kai jie buvo dykumoje, jie mirtinai troško šlakelio vandens. Ir jie ėjo prie tos talpyklos, prie tvenkinio,—jis išdžiūvęs. Jie ėjo į kitą vietą—ji buvo išdžiūvusi. Jie jau nebeteko vilties kada nors atsigerti.

O paskui neįtikinamiausioje vietoje dykumoje jie rado vandens. Jis buvo uoloje. Jis buvo uoloje. Neįtikinamiausia vieta, kur žmogus galėtų rasti vandens,—susa uola vidury dykumos. Bet, jūs matote, Dievas daro tokius dalykus. Neįtikinamiausioje vietoje, neįprasčiausiu būdu. Šitai mūsųose visuomet ir buvo.

⁸⁷ Jie mano, kad tau reikalingos susitelkę didelės denominacijos, kad jos visos susiburtų ir pravestų didelį sujudimą, ir taip toliau, ir kad tūkstančiai imtų bendradarbiauti, ir visa *tai*, kad įvyktų prabudimas.

Kartais Dievas ima kokį nors vyruką, nė nepažįstantį abėcėlės, ir tiesiog tarp beraščių žmonių, vos atskiriančių dešinę nuo kairės, Jis gali pažadinti prabudimą, kuris sukrės pasaulį. Jis taip padarė Jono laikais. Jis taip padarė pranašų laikais. Nei vienas iš jų, kiek mums žinoma, nebuvo išsilavinęs, tačiau Dievas nutvėrė juos ir kai ką padarė su jais.

⁸⁸ Iš tos Uolos ištryško vanduo. Jis buvo ta Uola. Ir Jis liepė tai Uolai, ir turėjo suduoti. Ir Jis gausiai davė tyro, gaivaus, švaraus vandens visiems gerti. Jis išgelbėjo visus, kurie gėrė iš Jo. Tobulas sulyginimas su Jono 3:16.

...Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, . . . kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

⁸⁹ Dievas Kalvarijoje sudavė į tą Uolą. Mūsų nuosprendis buvo ant Jo, kad iš Jo galėtų išeiti Gyvenimo Dvasia, kuri tau ir man suteiktų Amžinąjį Gyvenimą. Tai puikus To palyginimas tenai, toje dykumoje.

⁹⁰ Jiems niekada nereikėjo traukti, kasti, pumpuoti ar dar ką,—tik dovanai gerti Jo parūpintu būdu. Kai, jiems nereikėjo jo atkasti tvenkinyje. Jiems nereikėjo jo ištraukti kibiru. Jiems tam nebuvo reikalingas kaušas. Jie tik turėjo gerti iš jo.

Visa tai yra ir dabar. Tau nereikia prie nieko prisijungti. Tau nereikia pulti prie altoriaus ir kažką išdirbinėti, pumpuoti. Tau nereikia vėl ir vėl, ir vėl kartoti žodį, kol liežuvis nebeklausys. Vienintelis dalykas, ką tau reikia padaryti,—tiesiog dovanai gerti, valgyti iš Jo Dievo numatytu būdu. Jokio pumpavimo, jokio stūmimo, nieko; tiesiog imk iš Jo dovanai. Tau nieko nereikia daryti; tiesiog valgyk, gerk iš Jo. Štai taip, tiesiog tikėk Juo. Štai ir viskas, ką aš galiu apie tai pasakyti.

Jiems nieko nereikėjo daryti dėl to. Niekada dėl to nereikėjo kapstytis. Jiems dėl to niekada nereikėjo pulti ir šauktis visą naktį. Jie tiesiog gėrė iš jo; buvo suduota ir paruošta. Štai taip.

⁹¹ Dabar žvelgiu į žmogų, sėdintį tenai, kambario gale. Pamenu, kaip pasakojau jam kartą tvarto garde, prie edžių.

Ir jis tarė: “Bet juk aš nesu geras”.

⁹² Aš tariau: “Aš žinau, kad nesi”. Ir tariau: “Aš taip pat toks nesu”. Bet tariau: “Tu žiūri į tai, kas tu esi. Baik žiūrėti į tai, kas tu esi, žiūrėk į tai, kas yra Jis”.

Jis pasakė: “Jei tik aš galėčiau atsikratyti tų cigarečių, Broli Branhamai, aš—aš—aš tapčiau Krikščioniu”.

⁹³ Aš tariau: “Nemesk tu jų. Tu stengiesi tapti geras ir po to ateiti pas Jį. Jis atėjo gelbėti ne gerus žmones; Jis atėjo gelbėti blogus žmones, kurie žinojo, jog yra blogi”.

Jis tarė: “Na . . .”

Aš pasakiau: “Paklausk, tu juk nenori eiti į pragarą, ar ne?”

Jis tarė: “Ne”.

⁹⁴ Aš pasakiau: “Na tau ir neteks. Jis numirė, kad tau nereikėtų ten eiti”.

Jis pasakė: “Ką aš turiu padaryti?”

Aš tariau: “Nieko. Tai labai paprasta”.

Jis pasakė: “Bet jei aš kada nors . . .”

⁹⁵ Aš tariau: “Štai tu ir vėl grįžti prie tų cigarečių. Baik galvoti apie tas cigaretes. Tiesiog atmink, galvok apie Jį, ką Jis padarė, kas Jis yra; ne kas tu esi. Tu nesi geras; ir niekuomet nebuvai,

ir niekuomet nebūsi. Bet kas Jis yra, Jis yra Tas!” Ir aš tariau: “Na tu turi padaryti vienintelį dalyką; jei Jis tenai užėmė tavąją vietą, tu tiesiog noriai priimk tai, ką Jis padarė. Vienintelį dalyką tu turi padaryti—tiesiog tai priimti”.

“Na”,—jis tarė,—“tai paprasta. Aš tai padarysiu”.

⁹⁶ Aš tariau: “Štai upelis”. Suprantate? Aš nusivedžiau jį tenai ir pakrikštijau Jėzaus Kristaus Vardu.

Čia sėdi keli jo giminaičiai ir aš—aš žinau, kad jie laikė mane keistu dėl to, ką padariau, bet aš žinojau, ką darau. Aš išvelgiau žmoguje kai ką, kas buvo tikra. Galėjau tai išvelgti, nusivedžiau jį ir pakrikštijau Viešpaties Jėzaus Vardu.

Ir kai mes tai padarėme, neužilgo po to aš nuėjau į jo sūnaus namus. Mes pamatėme regėjimą, kaip medis lūžo tam tikroje vietoje ir žmogus krito, vos nenusilaužė sprando. Nuvežė jį į ligoninę. Ir tą naktį Viešpats man apreiškė, jog tai—galas cigaretėms.

Taigi kitą dieną jis užsinorėjo cigarečių. Aš tariau: “Aš jam nupirksiu dėžę ir nunešiu. Tu tik stebėk ir žiūrėk, jo cigaretėms atėjo galas”. Jis nuo tada daugiau ir nebeužsirūkė, nuo tada daugiau ir nebeužsinorėjo. Dievas!

⁹⁷ Matote, pirmas dalykas, ką tu turi padaryti—ateiti prie to Šaltinio. Tu turi ateiti prie to Vandens, suvokti, jog tu nieko negali padaryti. Tai Jis padarė dėl tavęs. Tau nereikia kasti; tau nereikia pumpuoti; tau nereikia baigti *šitai*; tau nereikia baigti *tai*. Vienintelis dalykas, ką tu turi padaryti—eiti ten ir gerti. Štai ir viskas. Jei esi ištroškęs—gerk!

⁹⁸ Taigi Jis buvo Uola. Dievas sudavė Jam vietoj mūsų ir Jis davė gausybę tyro, švaraus vandens. Jis vis dar tai daro šiandien kiekvienam, kas patikės. Tai, žinoma, yra Jo malonė Jo žmonėms, mums.

⁹⁹ Yra kažkas panašaus į tai, kad šiandien žmonės pasirengę priimti tai, ką gali gauti, tačiau visai nenori atsilygindami pasitarnauti. Izraelis tada buvo pasirengęs gerti iš tos uolos, tačiau jie nenorėjo atiduoti Dievui Jo tarnavimo, kuris Jam priklausė.

¹⁰⁰ O Jis visuomet mums tarnauja. Jūs žinote, mes negalime net kvėpuoti be Jo. Mes negalime kvėpuoti be Dievo pagalbos. Štai kaip mes priklausomi nuo Jo. Ir vis dėlto mes būname tiesiog draskomi, jei mėginame, turime kažką padaryti dėl Jo. Jis prašo mus kai ką padaryti: nueiti ką nors aplankyti, pasimelsti už ką nors, eiti padėti kam nors, kad tai padarytume, mes esame tiesiog draskomi. Mes nenorime niekuo Jam pasitarnauti.

¹⁰¹ Jo skundas buvo toks: “Jie paliko Mane, Žodį; ir vietoj to priėmė kiaurus rezervuarus. Priėmė . . . Jie paliko Mane, Gyvybės Šaltinį, Gyvybės Vandens Šaltinį; ir jie nori, ir jau verčiau gers iš užsistovėjusio rezervuaro”. Ar galite įsivaizduoti?

¹⁰² Ar galėtumėte dabar įsivaizduoti žmogų, kad štai čia yra artezinis šulinys, tiesiog švirksčiantis tokį puikų vandenį iš kalkakmenio, tiesiai iš uolų gilumos, iš tų smėlingų klodų ir taip toliau, toks šaltas ir geras, koks tik begali būti; ir jau geriau gers iš to rezervuaro, kur buvo viskas suplauta nuo klojimo stogo ir nuo daržinių, ir nuo visų aplinkui esančių pastatų? Ir suteka tiesiai į tą rezervuarą, kur suteka tas vanduo nuo klojimo, arklidžių ir tvartų, ir viskas suteka tiesiai į tą rezervuarą, o paskui mes norime prii-... gerti iš jo prieš eidami prie to artezinio šulinio? Tokiam žmogui psichiškai ne viskas gerai. Teisingai.

¹⁰³ Ir jei vyras ar moteris priima denominacines pažiūras, kurios leidžia kirptis plaukus, dėvėti šortus, grimuotis, visus kitus niekus, ir kažkokios programėlės, ir visas tas netinkamas elgesys, ir eina į rutulių žaidimo alėjas, ir—ir visos tos nesąmonės tenai, ir gali su visu tuo taikstyti; ir jiems tai labiau patinka nei senamadiškas Dievo Žodis, kuris apkapoja ir aptašo, ir moteris padaro damomis, paveikia ir priverčia jas rengtis teisingai, ir elgtis teisingai, patraukia nuo tavęs cigaretes ir tabaką, dievagojimąsi ir keiksmus, ir melavimą, ir vagimą, visą pasaulį nuo tavęs ir duoda tau Kai Ką, kas yra visiškas pasitenkinimas. Kodėl vyras ar moteris linksta prie tokių dalykų nusiraminiui? Kaip gali gauti nusiramimą iš to?

¹⁰⁴ Kaip gali atsigerti šviežio vandens iš užsistovėjusio rezervuaro? Kodėl žmogus? Jei žmogus eina atsigerti prie užsistovėjusio rezervuaro, kai atviras artezinis šulinys, tu pasakysi: “Tam žmogui galvoj negerai”.

Ir jei moteris ar vyras eina į tokią vietą ieškoti nusiramimo, kažkas dvasiškai negerai tam žmogui. Jiems nereikia Žodžio. Tai rodo, kad jie vis dar varlės, buožgalvio ar dar kieno nors prigimties, teisingai, kažkas iš tos prigimties mėgsta užsistovėjusią kūdrą, kadangi tokios rūšies gyviai negyvens šviežio Vandens tvenkinyje. Jie negali to padaryti; tai šviežias Vanduo. Jie to negali padaryti.

¹⁰⁵ Na, skundas buvo toks: “Jie paliko Jį”. Ir šiandien jie padarė tą patį.

Dabar pažvelkite į moterį prie šulinio. Na, ji atėjo prie Jokūbo rezervuaro, ji tenai visą laiką sėmė vandenį iš to Jokūbo rezervuaro. Tačiau Jokūbo rezervuaras, denominacija, taip pavadinsime ją, nes jis iškasė tris tokias; ir šitą jis iškasė. Na, jos istorija puiki. Ji pasakė: “Na mūsų tėvas iškasė šį šulinį, Jokūbas. Jis iš jo gėrė ir jo gyvuliai iš jo gėrė, ir visa kita. Argi to nepakanka?”

¹⁰⁶ Jis tarė: “Bet vandens, kurio tu čia pasisėmei, vėl trokši, turėsi grįžti čia jo pasisėmti. Bet”,—tarė,—“Vanduo, kurį Aš duodu tau, yra Šaltinis, Geizeris, trykštantis iš vidaus, ir tu nebeateisi čia Jo pasisėmti. Jis bus su tavimi”.

¹⁰⁷ Žiūrėkite. Bet kai ji išsiaiškino, kad jai ženklą iš Rašto kalbėjo Rašto Šaltinis, kurio ji laukė, ji paliko tą Jokūbo denominacinę sistemą ir niekuomet prie jos nebesugrįžo, nes ji rado tikrąją Uolą. Suprantate? Ji nubėgo į miestą. Jos nuodėmė buvo baigta. Ji jau nebebuvo nedora moteris. Ji pasakė: “Eikite pasižiūrėti, Ką aš radau,—Žmogų, Kuris pasakė man, ką esu padariusi. Ar tik Šis nebus pats Kristus?” Ji . . . Tas rezervuaras buvo visai geras; jis tarnavo savam tikslui. Dabar ji buvo prie tikrojo Šaltinio. Rezervuaras buvo geras, kol neatsivėrė tikrasis Šaltinis. Bet kai atsirado tikrasis Šaltinis, rezervuaras prarado savo jėgą. Ji rado geresnę vietą atsigerti.

¹⁰⁸ Ir yra geresnė vieta. Yra geresnė vieta ir ji yra Kristuje. Švento Jono 7:37 ir 38 Jėzus pasakė per paskutinįją palapinių šventę: “Jei kas trokšta, teateinie pas Mane ir tegeria”.

Jie visi džiaugėsi. Pas juos buvo nedidelis vandens prasiveržimas iš po altoriaus ir—ir jie visi iš jo gėrė šventės minėjime. Ir sakė: “Mūsų tėvai gėrė iš dvasinės uolos dykumoje”. Matote, jie išsikirto sau rezervuarą, iš kažkur prisipumpavo kažkokio užsistovėjusio vandens ir liejo jį ten prie šventyklos. Ir jie visi rinkosi aplink tą vandenį ir gėrė, ir kalbėjo: “Prieš daugelį metų mūsų tėvai gėrė dykumoje”.

Jėzus pasakė: “Aš esu ta Uola, kuri buvo dykumoje”.

Pasakė: “Mes valgėme maną iš Dangaus, Dievas ją pylė”.

¹⁰⁹ Pasakė: “Aš esu ta Mana”. Jis, tas Šaltinis, stovėjo tarp jų. Ta Gyvenimo Duona stovėjo tarp jų.

Ir jie vis viena To nenorėjo. Jiems jau geriau buvo tas jų rezervuaras; nes žmogus *šitai* sukūrė, o Dievas pasiuntė Tai. Būtent čia ir yra skirtumas. Išsikasė sau rezervuarus!

¹¹⁰ Jis pasakė: “Jei kas trokšta, teateinie pas Mane ir tegeria”. Jis yra tas Šaltinis.

Ir kaip Rašte pasakyta: “Iš jo vidaus plūs gyvojo Vandens upės”. O, Jis yra tas artezinis šulinys! “Iš jo vidaus arba iš gilumos plūs gyvojo Vandens upės”.

¹¹¹ Jis yra ta Uola, kuri buvo . . . Tai buvo Hagaros uola sunkiu metu; kai jos vaikas buvo prie mirties, kai ji buvo išvaryta iš stovyklos, buvo tenai su mažuoju Izmaeliu. Vanduo jos rezervuare, kurį nešėsi su savimi, baigėsi. Ji paguldė mažąjį Izmaelį; nuėjo per lanko šūvį ir pradėjo raudoti, ir, o, nes nenorėjo matyti savo miršančio kūdikio. Ir staiga prabilo Viešpaties Angelas, ir ji surado Bersabėją, šulinį, iš kurio liejosi vanduo, ir vis dar iki šiol tebesilieja. Jis buvo Hagaros Bersabėja, Uola toje dykumoje.

¹¹² Ji stovėjo Šaltinyje, pripildytame Kraujo, tą dieną, stovėjo tenai šventykloje. [Tarpas juostoje—Red.] . . . audros metas. Zacharijo 13-tame skyriuje Jis buvo tas Šaltinis, atvertas Dovydo namuose nuplovimui, (nuodėmės) nuodėmės

nuplovimui. Jis buvo tas Šaltinis. Psalmių 36:9 Jis buvo Dovydo Gyvenimo Šaltinis. Jis vis dar yra tas Šaltinis Dovydo namuose.

Ir Jis yra poeto, jo širdyje. Poetas pasakė:

Yra Šaltinis ten brangus
Emanuelio Kraujo pilnas,
Kur nuodėmingas, nešvarus,
Nuplaunamas baltai.

Jis yra tas Gyvenimo Šaltinis, Vandens Šaltinis. Jis yra Dievo Žodis.

¹¹³ Šių paskutinių dienų žmonės paliko Jį, tikrąjį Žodį, Gyvenimo Vandeni; ir išsikirto sau denominacinius rezervuarus; ir vėl išsikirto, išsikasė!

¹¹⁴ Taigi mes išsiaiškiname, kad pas juos buvo kiauři rezervuarai. Ir tuomet tas rezervuaras pripildytas netikėjimo mikrobų, netikėjimo pasididžiavimo, išsilavinimo programų ir taip toliau, kas prieštarauja Dievo pažadams. Jie yra abejojęntys Žodžiu.

¹¹⁵ Na tie rezervuarai, kurie buvo pas juos, pasakytą Biblijoje, buvo "kiauri". *Kiauras* rezervuaras yra "nesandarus" rezervuaras ir jis praleidžia vandenį. Ką jis daro? Jis praleidžia į religinę pamazgų duobę, vadinamą Bažnyčių Pasauline Taryba. Štai kur juos veda kiauras rezervuaras, visa tai dėl to, kad jie paliko Jį ir...gyvojo Vandens Šaltinį; ir pasidarė tuos rezervuarus.

¹¹⁶ Išsikasdami didžiules mokymosi, išsilavinimo seminarines sistemas ir taip toliau. Štai tokius rezervuarus jie kasa šiandien, kad žmogus turi turėti filosofijos daktaro laipsnį ar teisės daktaro laipsnį, ar būti humanitarinių mokslų bakalauru ar panašiai tam, kad galėtų eiti pamokslauti. Rezervuarai, pripildyti žmogaus susikurta teologija. Jie priima juos į tas dideles, reikšmingas mokyklas mokytis ir ten jie įpučia jiems savo žmogiškąją teologiją, ir išsiunčia juos su ja. Kokią dieną mes gyvename, žmogaus pasidirbti rezervuarai! Ne bėda... Nenuostabu, kad tas reikalas pradviso, o, varge, nes tie žmonės gėrė iš to.

¹¹⁷ Ir kai žmonės šiandien nori apturėti džiaugsmą, ką gi jie daro? Žmonės vietoj to, kad priimtų Viešpaties džiaugsmą, jie atsigręžia į nuodėmę, kad apturėtų džiaugsmą. Žmonės, kurie eina į bažnyčią ir tvirtina esą Kristaus tarnai, kai jie labai susinervina, degasi cigaretę. O kai jos—kai jos nori pasilinksminti, tai ilenda į tuos savo nepadorius drabužėlius, išeina ir pjauna žolę, kad vyriškis, eidamas pro šalį, švilptų joms. Viską daro, kad būtų populiarūs. Nori atrodyti kaip ekrano žvaigždės. Toks jų džiaugsmas.

Kai Jėzus sakė: "Aš esu jų pasitenkinimas".

Priežastis, dėl ko jie taip daro—nes jie nenori gerti iš to Šaltinio. Jie Jį atstūmė. Jie nenori iš Jo gerti. Jie prisijungė prie kažkokios žmogaus padirbtos sistemos, kažkokio rezervuaro, kuris pilnas visokių užsistovėjusių dalykų, kad tik galėtų taip elgtis.

¹¹⁸ Vakar mes su vaikais buvome prie upės, mano manymu, tai buvo šeštadienį ryte. Mes nusileidome; Billis žvejojo iš valtys. O mes pasiėmėme vaikus, mano mažąjį vaikaitį ir kitus, mano dukterį ir mano sūnelį, mes leidomės aukštyn upe paplaukioti. Tu net nebegali paplaukioti upe dėl bjaurių, nepadorių, niekingų žmonių prie upės, pusiau nuogų ir netinkamai besielgiančių. Pro mus praplaukė valtys—grupelė dvylikos, keturiolikos metų berniukėlių, kiekvienas rankoje laikė alaus skardinę ir cigaretę. Jie tai vadina “pasilinksminimu”. O varge! Kiek dar egzistuos šis pasaulis, esant tokiems dalykams?

¹¹⁹ Paskui, kad išsilaisvintų nuo minčių, jog mirę jie eis į pragarą, štai ką jie daro: eina ir prisijungia prie vieno iš šių žmogaus padirbtų rezervuarų. Tuo būdu tokie patys žmonės priklauso tam rezervuarui. Tai ne kas kita, o tik būrys nešvarių, purvinių pasaulio vizguodegių. Ir jie taip vienijasi dėl to, kad, kaip mano senutė motina sakydavo: “Paukščiai suleikia pagal plunksnas”. Jie neateis prie Šaltinio ir nebus apvalyti nuo to nuodėmės gyvenimo. Jie nori taip gyventi ir vis dėlto liudyti, jog yra Krikščionys. Kodėl? Jie nususuko nuo Jo, tikrojo džiaugsmo Šaltinio, Gyvenimo, tobulo Gyvenimo ir pasitenkinimo. Priežastis, dėl ko jie taip padarė—nes jie norėjo prisijungti. Pas juos tenai yra tokių žmonių, kurie tiki tais dalykais.

¹²⁰ Štai neseniai aš su Broliu Fredu ir Broliu Tomu, keli iš mūsų nuėjome į žinomą baptistų bažnyčią Tusone pasižiūrėti, ar mes kartais nerastume kai ko, kas galbūt suteiktų mums šią tokią naują jausmą. O tarnautojas pasakė kažką apie žmones Egipte, kad kai jie išėjo, jie valgė česnaką ir taip toliau, jie norėjo vėl sugrįžti ir jį valgyti. Pasakė: “Tai primena šiandieninius žmones”.

Ir mes visi pasakėme: “Amen!” Aš niekada nebuvo matęs tokios grupės! Visa bažnyčia nusigrėžė nuo pamokslininko ir atgrįžo pasižiūrėti, kas pasakė “amen”. Atrodė, lyg tai juos mirtinai išgąsdino. Jie nežinojo, kas tai.

Kai Dovydas sakė: “Kelkite džiaugsmingą triukšmą Viešpačiui. Girkite Jį arfomis! Girkite Jį psalteriu! Visa, kas kvėpuoja, tegiria Viešpatį. Ir jūs girkite Viešpatį!” Dievas džiaugiasi Savo žmonėse. Tegu tie iš mokytojų sako: “Amen”, kai kas nors pasakoma teisingai.

¹²¹ Kodėl gi nenusisukus nuo šitos sistemos ir pasaulio rezervuarų į patikimą Dievo sistemą, kuri yra artezinis šulinys, Jėzus Kristus? Kodėl gi jūs neatsisukate į Jį, kur Dievas—gausios

mūsų džiaugsmo atsargos, gausios mūsų gyriaus atsargos, gausios mūsų pasitenkinimo atsargos? Mano nervų nuraminimas ateina nuo Dievo.

Kai aš draskomas, randu pasitenkinimą Kristuje, ne cigaretėje, ne pasaulio dalykuose, ne prisidėdamas prie kokio nors mokymo; bet raskamas Jame, pažadėtame Žodyje, kaip Jis sakė: “Kai Aš išeisiu, vėl sugrįšiu jūsų pasiimti”. Aš randu tame džiaugsmą. Jis yra mano Džiaugsmas.

¹²² Šiandien jie kalba, kad prisidėdami prie šitų dalykų ir kurdami šią Pasaulinę Bažnyčių Tarybą, jie sukurs geresnę vietą gyventi. Atvirai šnekant, jie sukurs tik geresnę vietą nuodėmiauti. Tai tik . . . Bet kokiu atveju apskritai tai nuodėmė; ne gyventi ten, bet mirti ten. Sukurti tą vietą, kad joje nuodėmiautų—nuodėmiautų, vietoj to, kad joje gyventų.

¹²³ Visa kita ne Jėzuse Kristuje ir Jo gyvenimo Žodyje yra kiauras rezervuaras. Bet kas, kas mėgina Jį pakeisti; bet kas, ką tu mėgini daryti, kas suteiktų tau ramybę, bet kas, ką tu mėgini daryti, kas suteiktų tau paguodą, bet koks džiaugsmas, kurį tau suteikia kažkas kitas, kaip Šito pakaitalas, tai kiauras rezervuaras, pilnas nešvarumų. Jis suteikia visišką pasitenkinimą.

¹²⁴ Prisimenu, kaip čia prieš kelias vasaras įėjau pro užpakalines duris. Tenai buvo jaunas “visažinis”, kuris man pasakė: “Žinote, priežastis, dėl ko jūs visuomet taip kalbate apie moteris, dėvinčias tuos šortus ir visa kita”,—tarė jis,—“nes jūs esate pagyvenęs žmogus”. Tęsė: “Štai dėl ko taip yra”.

Ar pasakiau: “Paklausykite. Kiek jums metų?”

Pasakė: “Dvidešimt septyni”.

¹²⁵ Aš tariau: “Kai aš buvau daug jaunesnis už jus, aš pamokslavau tą patį”.

Aš radau pasitenkinimo Šaltinį. Jis yra manoji dalia. Amen! Tol, kol Jis aprūpina, tai grožis. Tai—tai mano . . . Tai mano sugebėjimas žvelgti į Jį, stebėti, kaip Jo ranka dirba ir matyti, ką Jis daro. Aš nežinau kito šaltinio!

O ta brangi srovė
Nuplovusi baltai;
Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.

Yra Šaltinis ten brangus
Emanuelio Kraujo pilnas,
Kur nuodėmingas, nešvarus,
Nuplaunamas baltai.

¹²⁶ Sakau jums, nežinau kitos versmės, tik tą Šaltinį. Jis nuplovė mane, kai aš buvau purvinas. Jis saugo mane nuplautą, nes aš noriu gyventi kaip tik Jame, gerti tą šviežią Vandenį, kuris užpildo mano sielą džiaugsmu.

Kai kada būnu toks bejėgis ir jaučiu, kad vargiai galiu vykti. . . dar vieną ratą, negaliu niekur vykti; tuomet aš suklumpu ir bedu pirštą į pažadą, ir tariau: “Viešpatie Dieve, Tu esi mano jėga. Tu esi mano pasitenkinimas. Tu esi mano visa visame”. Aš pradėdu jausti, kaip Kažkas manyje kunkuliuoja. Man tai baigiasi.

¹²⁷ Kai peržengiau penkiasdešimtmetį, prabudęs ryte, jūs žinote, kaip yra, tu vos begali iškelti koją iš lovos. Varge, vos begali; o kas nors prie durų beldžiasi ar Billis sako man, jog kritiškas atvejis, kažkur turiu vykti. Ir aš maštau: “Kaip man tai įveikti?” Stengiuosi iškelti vieną koją.

Aš galvoju: “Tu esi Šaltinis, pilnas manosios jėgos. Amen! Mano jėga ir mano pagalba ateina iš Viešpaties. Tu esi mano artezinis šulinys! Tu esi mano jaunystė! ‘Tie, kurie laukia Viešpaties, įgaus naujų jėgų; jie pakils ant sparnų kaip ereliai; jie bėgs ir nepavargs; jie eis ir nepails’. Viešpatie Dieve, eiti—tai mano pareiga. Aš esu pašauktas šiai pareigai”. Ir pirmiausia, kas įvyksta,—Kažkas pradeda gurgėti mano viduje.

¹²⁸ Neseniai nedideliame miestelyje turėjau surinkimą, tenai, Topekoje, Kanzase; ten buvo toks vyrukas, jaunas pamokslininkas, vienas iš mano pirmųjų rėmėjų. Brolis Royus, sėdintis čia, prisimena tą vietovę. Toje, toje puikioje vietoje, tenai buvo. . . Tas tarnautojas pateko po stogu ar kažkur, šoninė siena jį tenai prispaudė. Tas vyrukas buvo prie mirties. Jam trūko kepenys. Jo blužnis buvo išmušta iš savo vietos. Tonos užgriuvo ant jo.

¹²⁹ Sėdėjau pusryčiaudamas, kalbėdamasis su žmona. Aš tariau: “Žmona, žinai, jei Jėzus būtų čia, žinai, ką Jis padarytų?” Aš tariau: “Kai jis mane rėmė, aš tikiu šituo Žodžiu, jis rėmė Kristų”. Ir pasakiau: “Tai velnio gudrybė”. Aš tariau: “Jei Jėzus būtų čia, Jis eitų, uždėtų Savo šventas rankas ant jo. Tas vaikas pasveiktų. Nesvarbu, kad jo kepenys trūkusios. Jis pasveiktų, nes Jėzus eitų tenai, tiksliai žinodamas, Kas Jis. Jis žinojo savo pašaukimą, Raštai buvo teisūs, pasitvirtino Jame, Jis žinojo Kas Jis buvo, ir ne. . . jokio abejonės šešėlio. Jis uždėtų Savo rankas ant jo ir sakytų: ‘Sūnau, būk sveikas’, eik iš čia”. Ir aš tariau: “Tuomet neužtektų velnių pragare užmušti tą vyruką”. Aš tariau: “Jis pasveiktų”. Tačiau aš pasakiau: “Matai, mieloji, Jis buvo Jėzus, šventosios Dievo rankos”.

Aš tariau: “Aš esu nusidėjėlis. Mano gimimas buvo seksualinis. Mano tėvas ir motina abu buvo nusidėjėliai ir iš manęs nieko gero”.

Ir aš pasakiau: “Tačiau žinai, ką? Jei Viešpats duotų man regėjimą ir nusiųstų mane ten, tuomet būtų visai kas kita”. Aš tariau: “Aš eičiau ir uždėčiau rankas ant jo, jis atsikeltų iš tos lovos, jei Jis duotų man regėjimą”.

¹³⁰ Tuomet aš pradėjau mąstyti: “Pagaliau, jei tai būtų regėjimas, kas iš to? Tai būtų tos pačios purvinos rankos, uždėtos ant jo, m-hm, tas pats žmogus melstūsi už jį, tos pačios purvinos rankos”.

Tada aš pradėjau galvoti: “Aš esu Jo atstovas. Tokiu būdu Dievas manęs nemato. To Teisiojo tas Kraujas yra tenai, ant altoriaus; jis užtaria mane. Jis yra manasis pasitenkinimas. Jis yra manoji malda. Jis yra manasis Gyvenimas”. Aš tariau: “Vienintelis dalykas, kuris paskatintų mane uždėti rankas ant jo su tikėjimu—nes aš tikėčiau regėjimu. Ir be regėjimo tas pats tikėjimas padarytų tą patį; todėl aš negaliu pasitikėti niekuo, tik pasitikėti Juo visur visame. Jis yra manasis Gyvenimas. Jis yra manasis Pavedėjas. Ne denominacija siuntė mane; Jis siuntė mane. Aleliuja! Aš einu Jo Vardu. Aš uždėsiu rankas ant jo”. Nuėjau tenai ir uždėjau rankas ant to vyruko ir tą vakarą jis buvo surinkime visiškai sveikas. Amen!

¹³¹ O, taip, Jis yra tas Šaltinis. “Aš nežinau kitos versmės. Nieko, vieną tiktai Jėzaus Kraują!” Aš esu niekingas, aš renegatas, visi iš mūsų esame tokie, tačiau prieš Dievą mes esame tobuli. Jė-... “Būkite tobuli, kaip jūsų Tėvas Danguje yra tobulas”. Kaip gali toks būti? Nes Tobulasis mus atstovauja ten. Tas Šaltinis tenai yra kiekvieną dieną, šviežias. Ne kažkas užsistovėjęs, bet kiekvieną dieną šviežias, nuplaunantis visas mano nuodėmes. Jis yra tas Šaltinis.

¹³² Dabar pabaigai štai ką pasakysiu. Viskas, kas skiriasi nuo Šito, yra kiauri rezervuarai ir galų gale ištekės tai, ką jūs į juos pripilate; jei jūs dedate visas viltis, visą savo laiką ir visa kita į vieną iš šitų užsistovėjusių rezervuarų. Jėzus pasakė, kad tai kiauri rezervuarai. Dievas pasakė: “Jie yra kiauri ir viskas, ką dedate į juos, ištekės”. Jų padedami nežengsite į priekį, nes jie ištekės. Nes Jis yra vienintelis kelias į Tiesą, į Gyvenimą ir į Amžinąjį džiaugsmą, ir į Amžinąją ramybę. Jis yra Vienintelis ir vienintelis kelias į Tai. O, tai bent!

¹³³ Neišsenkantis Gyvenimo Šaltinis yra Jėzus Kristus. Kodėl? Ir Kas Jis yra? Žodis, tas pats; Žodis, Gyvenimas, Šaltinis, “tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Tikram tikinčiajam Tai yra jo didžiausias džiaugsmas, jo svarbiausias Gyvenimas. Ir jo didžiausias pasitenkinimas yra Kristuje. Ne pumpavimas, ne traukimas, ne prisijungimas, ne sėmimas; tik tikėjimas ir ramybė. Štai kas Jis yra tikinčiajam.

¹³⁴ Kaip tėvas Abraomas; jis niekada netraukė, jis niekada nesinervino, jis niekada nesijaudino. Jis turėjo Žodį. Jis buvo ant El Šadajaus krūtinės. Kai Abraomas buvo šimto metų, Dievas jį aplankė ir tarė: “Aš esu Visagalis”. Žydiškas žodis yra *El Šadai*, reiškia “su Krūtine”. “Tu esi senas ir nebeturi jėgų, bet gulk Man ant krūtinės ir trauk sau jėgą iš šio Šaltinio”. Amen! Ir iki ko

jis prisitraukė? Iki naujo kūno. Jis iš Saros turėjo kūdikį. O po penkiasdešimties metų iš kitos moters turėjo septynetą vaikų.

¹³⁵ O, El Šadai! Senasis Testamentas rodo, ką Jis padarė, Naujasis Testamentas pasakoja, ką Jis darys. Amen! Senajame Testamente . . .

¹³⁶ Ventilacija išjungta, todėl aš paskubėsiu ir tuojau baigsiu, po minutes.

Štai ką norėčiau pasakyti prieš baigdamas. Kartą turėjau gerą pavyzdį. Aš patruliavau. Ir daug žmonių čia . . . Aplinkui Džordžtauną, tenai Miltaune, toli kalvose buvo šaltinis. Tai buvo artezinis šulinys. Iš jo tryško maždaug keturių ar penkių pėdų vandens srovė, sruvo visą laiką, didžiulis šaltinis tenai. Ir ten aplinkui augo daugybė tų metų, jūs žinote, kažkas panašų į mėtas. Ir, o, aš trokšdavau nueiti tenai, o, tai bent, nueiti prie to šaltinio. Aš išsitiesdavau prie jo ir gerdavau, gerdavau, atsisėdavau ir gerdavau, luktelėjęs.

Metai po metų aš vis ateidavau prie to paties šaltinio. Jis niekuomet neišsekdamas, nei žiema, nei vasarą. Jis neužšaldavo. Artezinis šulinys negali užšalti. O, ne! O, ne! Nesvarbu, kaip—kaip šalta, jis vis vien neužšals. Rezervuaras gali užšalti; tam pakaks visai nedaug šalčio. Suprantate?

Tačiau bet kas, kas juda, turi Gyvybę, vis juda. Ir neįmanoma užšaldyti artezinį Šulinį. Nesvarbu, kokia prislėgta dyasia yra toje vietoje, tas Šulinys visuomet gyvas. Gyvenk prie to Šulinio.

¹³⁷ Ir pastebėjau tenai, priėjau ir gėriau iš jo, ir, o, tai bent, gairus vaduo! Tau nereikia baimintis: “Įdomu, kai nueisiu ten, įdomu, ar jis dar nenustojo bėges?” Jis bėgo . . .

¹³⁸ Pagyvenęs ūkininkas pasakojo man, pasakė: “Mano senelis gėrė iš jo”. Ir tarė: “Jis nė nesumažėjo, nieko panašaus. Jis toks pats šulinys, pliaupiantis tiesiai į Mėlynąją upę”.

¹³⁹ Aš pamaniau: “O, tai bent, kokia puiki vieta semti vandenį!” Aš apie mylią sukdamau iš kelio, kad užsukčiau į tą vietą, nes tai buvo puiki vieta atsigerti. O, koks buvo geras tas vanduo! O, tai bent!

Aš—aš einu į tą dykybę Arizonoje dabar ir vis dar apie tai galvoju: “Tas nuostabus šulinys tenai, jei tik galėčiau prigulti prie jo!”

Kaip kartą pasakė Dovydas: “O, kad galėčiau dar kartą atsigerti iš to šulinio!” Jei tik jis patektų tenai!

¹⁴⁰ Kartą aš prisėdau ir man nutiko juokingas dalykas. Aš tariu: “Kas visą laiką tave daro tokį laimingą? Norėčiau būti toks laimingas. Na, aš niekuomet tavęs nemačiau liūdno nuo tada, kai ateinu čia. Tavyje nėra nė kruopelytės liūdesio”. Aš tariu: “Tu visada trykšti džiaugsmu. Tu šokinėji ir burbuliuoji, ir nerimsti. Žiema ar vasara, šaltis ar karštis, kas bebūtų, tu

visuomet trykšti džiaugsmu. Dėl ko tu . . . ? Kas, kas yra? Dėl to, kad geriu iš tavęs?”

“Ne”.

Aš tariau: “Na, galbūt iš tavęs geria triušiai ir tau tai labai patinka”.

“Ne”.

Aš tariau: “Na, tai dėl ko gi tu šitaip burbuliuoji? Dėl ko tu toks laimingas? Dėl ko tu visuomet trykšti džiaugsmu?” Tariiau: “Tai dėl to, kad paukščiai geria iš tavęs?”

“Ne”.

“Dėl to, kad aš geriu iš tavęs?”

“Ne”.

Aš tariau: “Na, dėl ko gi tu trykšti džiaugsmu?”

¹⁴¹ Ir jei tas šulinys būtų galėjęs man atsakyti, jis būtų štai ką pasakęs. “Broli Branhamai, ne dėl to, kad tu geri; aš tai vertinu, ir dėl to, kad aš galiu pagirdyti paukščius. Aš girdau visus, kas nori gerti. Vienintelis dalykas, ką tu turi padaryti—ateiti čia ir atsigerti. Tačiau aš laimingas dėl to, kad tai ne aš burbuliuoju, tai kažkas viduje stumia mane. Kažkas burbuliuoja manyje”.

¹⁴² Ir šitaip yra su Dvasia pripildytu gyvenimu. Kaip Jėzus kalbėjo, Jis buvo . . . Matote, Jis duoda jums vandens šulinius, trykštančius į amžinąjį Gyvenimą, arteinis, besilieiantis fontanas, nuolat tekantis. Ar likusi bažnyčia pergyvena pakilimą, ar nuosmukį, tu vis vien esi prie to Šulinio.

Kam tau priimti tą seną denominacinę sistemą ir rezervuarą, pilną parazitų ir viso kito, ir gerti tą užsistovėjusį niekalą, kai esi pakviestas prie Šaltinio, arteinio Šulinio?

¹⁴³ Aš prisimenu, kaip jis tiesiog veržėsi ir sukosi, ir—ir gurgėjo, ir juokėsi, ir džiūgavo, ir šokinėjo, ir išdykavo. Šalta, lyja; karšta, sausa, kai visas kraštas kentė sausrą, jis paprasčiausiai burbuliavo kaip ir visuomet. Nes jis buvo gilus, iš gilumos, jis tryško iš uolų gilumos.

¹⁴⁴ O, leiskite man gyventi prie to Fontano! Pasiimkite visas, kokias tik norite, savo žmogiškąsias sistemas, visus savo senus užsistovėjusius šulinius, bet leiskite man prieiti prie . . . ar užsistovėjusius rezervuarus. Bet leiskite man prieiti prie šio Šaltinio, leiskite man prieiti ten, kur Jis tiesiog pilnas. Jis yra mano Džiaugsmas. Jis yra mano Šviesa. Jis yra mano—Jis yra mano Jėga. Jis yra mano Vanduo. Jis yra mano Gyvenimas. Jis yra mano Gydytojas. Jis yra mano Išgelbėtojas. Jis yra mano Karalius. Viskas, ko man reikia, yra Jame. Kodėl turėčiau norėti eiti kažkur kitur?

¹⁴⁵ Broli, sese, ar neateitumei prie šio Šaltinio šįvakar? Ar tu, jei tu niekada ten nebuvai, ar nepriimtumei Jo šįvakar, kolei nulenkstume galvas?

146 Kiauri rezervuarai, praleidžiantys vandenį, lašantys, pasaulis laša į jį, nešvarumai nuo tvartų ir praėjusių dienų. Kodėl gi ne šis Šulinys, kuriame tas šlamštas negali užsibūti, tas didis Šaltinis, pripildytas Krauju iš Emanuelio kraujagyslių? Kodėl nepriimi šito šįvakar? Tegu Dievas šįvakar mums padeda šiame išdžiūvusiame, trokštančiame krašte. Kaip pranašas sakė: “Jis yra Uola tyruose”. Jis yra tas Šaltinis. Ar neateitumėte pas Jį šįvakar savo širdyse, kol mes meldžiamės?

147 Brangus Dangiškasis Tėve, nėra kito Šaltinio, kaip groja muzika: “Kito šaltinio nežinau; vieną tiktai Jėzaus Kraują”. Aš gimiau tenai, aš buvau išaugintas tenai; aš noriu gyventi tenai ir mirti ten, ir vėl prisikelti ten, Jo Akivaizdoje. Visuomet, Viešpatie, leisk man būti Jo Akivaizdoje, nes kito aš nežinau. Jokio kito mokymo, jokios kitos meilės; jokios kitos meilės, tik Kristaus, jokio kito mokymo, tik Kristaus, jokios kitos knygos, tik Bibliją, nieko kito, jokio džiaugsmo ne Jame. Paimk Jį iš manęs, o Dieve, nesvarbu, kiek pasaulio aš valdau, tai—tai vis vien mirs,—aš klajosiu susiėmęs rankomis galvą. Paimk Jį iš manęs—manęs nebebus, Viešpatie. Bet tegu tik Jis bus manyje—ir gruodis toks pat malonus kaip ir gegužė, tada nebėra karštų vietų ir nebėra išdžiūvusių, netgi pati mirtis nešvenčia pergalės. Leiski mums Jį turėti, Tėve. Duoki Jį gausiai kiekvienam tikinčiajam čia šį vakarą, kadangi jie laukė šioje vietoje.

148 Daugelis iš jų šį vakarą turi keliauti namo, kai jie vyks į savo namus, tegu jie taip galvoja: “Aš gyvenu prie to Šaltinio. Aš gyvenu ten valandą po valandos šviežiai gerdamas”.

149 Ir jei iki šiol jie to nepriėmė, tegu priima Jį dabar, kad jie galėtų pasiimti tą Šaltinį su savimi. “Aš eisiu su tavimi; Aš būsiu su tavimi iki pasaulio pabaigos”. Suteiki tai, Tėve.

150 O dabar, kol mes nulenkę galvas, ar čia yra kas nors šįvakar, arba kiek pasakytų: “Viešpatie, pasiimki mane prie to Šaltinio kaip tik dabar. Aš atėjau čia ne tik, kad išgirsčiau; aš čia atėjau, kad Kažką surasčiau. Aš čia atėjau, kad surasčiau Tave, Viešpatie. Man šį vakarą reikia Tavęs. Ateiki į mano širdį tuojau pat. Ar padarysi tai, Viešpatie?” Telaimina jus Dievas. Telaimina Viešpats kiekvieną.

151 Tėve, Tu matei tas rankas, netgi viršuje ir palei sieną, ir kituose kambariuose, lauke. Tu—Tu matei jas, Tėve. Aš—aš meldžiu, kad Tu suteiktumei visa tai, ko jiems reikia. Galbūt jie gėrė iš kokio nors seno rezervuaro, Viešpatie, kažkur pusiauvelyje sustojo, kur kažkoks žmogus iškirto rezervuarą, jis užsiteršė įvairiais keistais mokymais, atstumiančiais Žodį. Aš meldžiu, Dieve, kad šįvakar jie ateitų pas Tą, Kuris yra tas Šaltinis, tas Gyvenimo Šaltinis. Suteiki tai, Tėve. Dabar aš pavedu juos Tau Jėzaus Vardu.

152 Ir Tu sakei man: “Jei tu paprašysi Mano Vardu ko nors, bus padaryta”. Taigi, aš šito neprašyčiau, Viešpatie, jei nemanyčiau,

jog tai bus padaryta. Aš—aš tai tiesiog kalbėčiau kaip ritualinį įprastą dalyką. Bet aš meldžiu už juos nuoširdžiai. Aš meldžiu už juos tikėdamas, jog Tu suteiksi tai, ką pažadėjai.

¹⁵³ Ir dabar aš patraukiu juos nuo to rezervuaro šįvakar. Aš patraukiu juos iš tos vietos, kur jie gėrė, kur jie nebuvo patenkinti, prie šio Šaltinio. Darau tai Jėzaus Kristaus Vardu.

¹⁵⁴ Jie yra Tavo, Viešpatie. Tegu jie geria iš Tavęs, gyvojo Vandens, gyvojo Vandens Šaltinio. Jėzaus Vardu prašau to. Amen. Suteiki tai, Viešpatie.

O ta brangi srovė,
Nuplovusi baltai;
Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.
Nuodėmę kas man nuplaus?
Niekas, tiktai Jėzaus Kraujas;
Kas išgydys vėl mane?
Niekas, tiktai Jėzaus Kraujas.
O . . .

Jėzau, išgydyki šiuos, Viešpatie! Suteiki tai, Viešpatie, Jėzaus Vardu. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu . . . ? . . . Tu žinai viską.

Kitos aš nežinau,
O, niekas, tiktai Kraujas . . .

¹⁵⁵ Tik pagalvokite—kito šaltinio nežinau! Nieko daugiau nežinau, tik Jį. Netrokštu pažinti nieko daugiau, tik Jį. Niekas kitas, vien tik Jėzaus Kraujas! O!

O ta brangi srovė,
Nuplovusi baltai;
Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.

¹⁵⁶ Kol vėl tai giedosime, paspauskime rankas vieni kitiems. Ar mylite vienas kitą? Ar čia kas nors turi ką nors prieš kitą? Jei taip, eikite tai ištaisyti. Gerai? Neišeikime iš čia šitaip. Suprantate? Jei turi kažką prieš kitą, eik ir ištaisyk tuojau pat. Kaip tik dabar turi progą prieiti ir tarti: “Broli, sese, kai ką pasakiau apie tave, kai ką pagalvojau. Nenorėjau to. Atleiski man”. Matote, šitaip reikia daryti. Turėkime tą Šaltinį tarp savęs visą laiką. Suprantate?

Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.

O ta brangi srovė,
Nuplovusi baltai;
Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.

¹⁵⁷ O, argi Jis nenuostabus? Joks kitas šaltinis! Mes savęs neteršime kitais dalykais. Mes atsiskyrėme, palikome pasaulį

už savęs. Mums daugiau nebereikia Egipto česnako ir kiaurų rezervuarų. Mes kelionėje su Viešpačiu Jėzumi, ta Uola, į kurią buvo suduota, amen, valgome Maną iš Aukštybių ir geriame; valgome angelų Maistą ir geriame iš tos Uolos. Amen!

Kitos aš nežinau,
Vieną tiktai Jėzaus Kraują.

Dabar nulenkime galvas.

¹⁵⁸ Meldžiu, kad Dievas gausiai palaimintų kiekvieną iš jūsų, kad Jo malonė ir gailestingumas būtų su jumis ateinančią savaitę. Ir jei kas nors atsitiks, kas nors iš jūsų gali atsidurti už uždangos, tiesiog atminkite, jog tai tik kelios valandos miego ir poilsio, kol mes susitiksime. Atminkite, kad: “Tie gyvieji, išlikusieji, nesutrukdydys tiems, kurie miega, nes Dievo Trimitas, tas paskutinis Trimitas...” Ką tik nuskambėjo šeštasis. Ir tas paskutinis Trimitas, kaip paskutinis Antspaudas, bus Viešpaties Atėjimas. “Jis nuskambės, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmiausia”. Tiesiog ilsėsis iki to laiko.

¹⁵⁹ Ir jei tu nukentėsi, atmink:

Su savim imk Vardą Jėzaus
Ir žabangos nebaugins;
Kai pagundos mus vilioja,
Jėzaus Vardas mus apgins. (Velniai išsibėgios.)

¹⁶⁰ Tik atminkite, jog mes tikimės susitikti jus čia kitą sekmadienio rytą. Atsiveskite ligonius ir kenčiančius. Aš melsiuosi už jus. Jūs melskitės už mane dabar. Ar melsitės? Sakykite: “Amen”. [Tikintieji: “Amen”—Red.] Aš melsiuosi už jus, kad Dievas palaimintų.

. . . Vardą maldoje.
O brangus, nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties!
O brangus, nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties!

Ir suklupę prie Jo kojų,
Garbinsim mes Vardą Jo,
Jį karalium vainikuosim,
Kai pašauks Jis mus namo.

O brangus, nuostabus (argi ne mielas ir
brangus?)
Vardas džiaugsmo ir vilties!
O brangus, nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties!

¹⁶¹ Visuomet taip sunku jus palikti. Nors aš ir žinau, kad jūs degate, tačiau kažkas tiesiog. . . Dar kokį nors vieną posmelį, gerai? [Tikintieji: “Amen”—Red.] Gerai? *Palaiminti surišę saitai*, sese. Kiek žinančių tą seną giesmę? Labai seniai mes ją giedodavome.

¹⁶² O aš ši vakarą pagalvojau: “teliko dvi rankos iš šimtų”,
kai mes giedodavome tą giesmę maldykloje, susiėmę už rankų.
Palaiminti surišę saitai. Daugelį jų palaidojau štai šiose
kapinėse. Jie laukia. Aš juos vėl pamatysiu. Aš mačiau juos kartą
regėjime, kai pažvelgiau už uždangos. Jie ten.

Dabar nulenkime galvas, kol giedame.

Palaiminti saitai, surišę
Mūs širdis Kristaus meilėj;
Bendravimas . . .
Panašiai ir Aukštybėj.
Kai mes . . .

Dabar ištieskite savąją ir paimekite kito ranką

. . . skyrium,

Dabar nulenkite galvą.

Tai suteikia mums skausmą;
Tačiau mūs širdys susilieja,
Kai viliamės vėl susitikti.

¹⁶³ Nulenkę galvas. Dabar aš perduodu tarnavimą pastoriumi ir
išleis . . .

KIAURI REZERVUARAI LIT64-0726E
(Broken Cisterns)

Originalus Brolio Williamo Marriono Branhamo pamokslas anglų kalba pasakytas 1964 m. liepos 26 d., sekmadienį vakare Branhamo Maldykloje Jeffersonvilyje, Indiana, JAV. Perspausdinta iš magnetinės juostos be trumpinimų ir pakeitimų. Voice of God Recordings platinama *nemokamai*.

LITHUANIAN

©2000 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org